

Sisällysluettelo

- 2-3 Pääkirjoitus, Jarmo Anttila
- 4-13 Aija Tuukkala, Marjatta - Suomalainen pyhimys
- 14-17 Pekka Ervast, 100 vuoden takaa
- 18-19 Pekka Ervast, Toimittajalta
- 20-30 Antti Savinainen, Rudolf Steinerein Henkisen tiedon tie
- 31 Toimituskunta
- 32 Helsingin kevään toimintakalenteri
- 33 Tampereen kevään toimintakalenteri
- 35 Maurin runo
- 36-48 Anne Paalo, Kolme naista mestariluokalta
- 49 Tiedote ja lasku
- 50-51 Piippuviisas ja Tuhva
- 52 Jyväskylän kevään toimintakalenteri
- 53 Siilinjärven ja Kuopion kevään toimintakalenteri
- 54-56 Tien ohessa tempomia, Pitkän tien varrelta
- 57 Sylvi Pöyry, runo
- 58-62 Tero Halvorsen, Säveltäjä Helvi Leiviskän tuotantoa
viimein cd-levyllä
- 63 Forum Humanumin kevään ohjelmakalenteri
- 64 Sylvi Pöyry, runo

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Plejadit ja 21.12.2012

Kirjoitin tämän vuoden alussa tuosta 21.12.2012 päivästä, josta on ollut paljon puhetta ja kirjoituksia. Mielenkiintoisen lisän tuohon päivämäärään liittyen antaa antroposofinen tutkija Robert A. Powell.

Matti Kuuselan ja hänen kirja, Plejadien tähtisisarukset, 2012 ja ihmiskunnan tulevaisuus. Matti Kuuselan osuus tuo lähinnä Plejadien eli suomalaiselta nimeltä Seulasten tähtikuviin liittyviä tarinoita ja uskomuksia eri kansoilta ja kulttuureista. On selvää että tähtitaivas on kiehtonut aina ihmisiä ja niistä on ollut yllättävän paljon tietoa jo muinaisilla kulttuureilla. Niitä on myös ennen ollut paljon helpompi havaita kun kaupunkien valot ja saasteet eivät ole estäneet havainnointia.

Egyptin ja kaldealaisten kulttuuri oli hyvin vahvasti sidoksissa tähtitaivaan liikkeisiin. Jo muinaiset roomalaiset tunsivat käsitteen ”Annus mangnus”, Suuri vuosi, joka on 25 920 vuotta kestävä aika, joka jakautuu 12 eläiradan merkkiin. Niistä jokainen jakso on siten 2160 vuotta.

Olemme nyt siirtyneet tai siirtymässä Kalojen ajasta Vesimieheen. Eri tutkijat antavat tälle siirtymälle hieman eri aikoja.

Pekka Ervast ja H.P. Blavatsky ovat sitä mieltä, että tuo siirtymä tapahtui 1898 jolloin tuli kuluneeksi 5000 vuotta Krishnan kuolemasta. Samalla se merkitsi että intialaisten Kali juugan pimein aikakausi päättyi. Juuga merkitsee aikaa ja jokainen juuga on intialaisten mukaa 432 000 vuotta pitkä ajanjakso. Intialaisten mukaan näitä juugia on neljä. Kreikkalainen Hesedios jakoi ihmiskunnan historian neljään ajanjaksoon, kulta-, hopea-, pronssi- ja rauta-aikaan. Nyt elämme tuota rauta-aikaa.

Minulle seppänä tuo on tietysti selvää koska nykyisen kulttuurimme perusta on raudan ja teräksen avulla ja varaan rakennettu. Se alkaa työkaluista ja päätty metallurgian hienoihin sovellutuksiin, arkkitehtuuriin ja teknologian lukemattomilla aloilla. Mutta tuo Kali juugan pimeimmän aikakauden päättymisen selitys on Powellin mukaan seuraavanlainen. Meidän aurinkokunta tässä linnunradassa kiertää tietysti keskipistettä eli keskusaurinkoa.

Jo Platon ja sen myötä uusplatoonikot käyttivät käsitettä Ylitaivaallinen Aurinko. Nykytiede sanoo, että tuo linnunratamme keskus on valtava musta-aukko. Valo onkin vain näkyvää pimeyttä, kuten eräs mysteerioperinne opettaa. Maailmankaikkeushan onkin tieteen mukaan 95-97% pimeää ainetta tai energiaa. Hämäräksi on mennyt heidänkin maailma. Meidän aurinkokunta kiertää kuitenkin tuota linnunradan keskusta ja matkamme kestää 227 miljoonaa vuotta. Tähän matkaan sisältyy tietysti monia näkymiä suhteessa tuohon keskukseen. Powell esittää, että tuo Kali juugan pimein 5000 vuotta on ollut jonkinlainen kosminen pilvi meidän ja tuon keskuksen välissä. Se on estänyt todellisen hengenvalon ja rakkauden virtaamisen ainakin osittain tuosta keskukselta meille.

Aivan samalla tavoin kuin joskus kesäpäivänä aurinko peittyikin mustiin pilviin. Kaikki pimenee ja kylmenee. Yleensä se päättyy myrskyyn ja salamointiin. Sitten taas aurinko paistaa ja on ihanan raikas ilma. Tähän me olemme tottuneet, mutta 5000 vuotta pilvistä taivasta on tietysti meidän mitassa pitkä aika. Powell liittää Mayakalenterin erään ajanjakson päättymisen 21.12.2012 tämän kosmisen pilven väistymiseen ja uuden valoisamman ajan alkamiseen ihmiskunnassa.

Hänen mukaansa olisi mahdollista kokea alkuseurakunnan Helluntai tapahtuma nyt uudessa laajemmassa merkityksessä koko ihmiskunnassa. Tai ainakin siihen olisi paremmat mahdollisuudet kuin ennen. Sanoetaanhan, että tässä Vesimieskaudessa Pyhän Hengen vuodatus annetaan vain ryhmille, kuten P.E. kirjassaan Gnostikot sanoo.

Ehkä tähän kaikkeen liittyy ainakin minun hyvän mielikuvituksen ansiosta paroni Karl von Eckartshausenin kirje vuodelta 1801, Pilvi pyhätön yllä. Siinä hän ennustaa todellisten ruusuristiveljien viisauden esiin tulemistä ihmiskunnassa. Sehän tapahtui sitten H.B.Blavatskyn toimesta teosofian myötä. Ehkä nyt tuo pilvi väistyy lopullisesti ja hengen aurinko saa loistaa meille uudella voimalla.

Kalevalaiset veljemme opettivat meille, että

*käykäämme tähtiä tähyämähän,
Otavaista oppimahan.*

Eräätkin tietäjät tähysivät tähtiä ja ymmärsivät sen myötä lähteä matkaan. He tiesivät, että uusi aika oli koittanut ihmiskunnalla.

*Hyvää Joulua ja
armorikasta Uutta Vuotta*

Aija Tuukkala

Marjatta – suomalainen pyhimys

Marjatta – suomalainen pyhimys aihe ilmestyi minulle, kun makasin eräänä jouluna saunan lauteilla. Olin maalla luonnon ”seimessä”, keskellä hiljaisuutta, pimeyttä ja rauhaa. Kaikki oli aivan tyyntä. Ei yhtäkään eläintä, ei eläinten jälkiä, ei lintuja eikä edes hiirtä näkynyt tai kuulunut missään. Oli vain taivas ja maa. Ja saunassa tietenkin tuli ja vesi. Oli siis kaikki neljä elementtiä. Ja koska minä olen minä ja ruusuristolainen, oli myös viides elementti - eetteri.

Joulusaunassa

Olin käynyt monta kertaa avannossa ja makasin aivan hiljaa saunan lauteilla. Joulukuun oli, niin oli helppoa herkistyä eetterielementtiin ja ajatella tai nähdä kuinka henkeni tietäjät kulkivat kedolla etsimässä Kristuslasta ja kuinka he näkivät vihkimyksen tähden itäisellä taivaalla. Sillä hetkellä se keto oli minun sisälläni ja tietäjät olivat sisälläni. Se tähti oli minun sisäinen tähteni. Ja Kristus oli – on minussa. Sitten ihan yht’äkkiä siinä saunan lauteilla Kalevalan Marjatta tuli mieleeni ja viereeni. Hän meni tapansa mukaan suoraan asiaan ja vaati minua valitsemaan tämän aiheen. Marjatta suorastaan tunki saunan lauteille ja alkoi siinä ihan vieressäni synnyttää tätä aihetta eikä antanut minulle rauhaa ennen kuin lupasin luoda aiheelle muodon.

Jumalsynnyttäjä

Sisäinen tytkimustyö työntää jotakin uutta ja kenties tuntematonta kohti. Jotakin sellaista kohti, johon tahdon myös lukijat kuljettaa. Tässä artikkelisani tutkin Jumalansynnyttäjän mysteeriä. Aiheeni nimessä olen ihan itsevaltiaasti julistanut suomalaiskansallisen Kalevalan Marjatan pyhimykseksi. Marjatta on suomalaiskansallinen Neitsyt Maria. Hän synnyttää neitseellisesti Pyhän Hengen vaikutuksesta pojan, kalevalaisen Karjalan kuninkaan eli Kristuksen.

En ole missään nähnyt tai kuullut, että Marjatta olisi julistettu tai kanonisoitu pyhäksi tai pyhimykseksi. Joskin Akseli Gallen-Kallela on Marjatta-maalauksissaan maalannut Marjatalle pyhimyksen tunnusmerkin, sädekehän eli gloorian. Kun taas katolinen kirkko julisti Neitsyt Marian jumalansynnyttäjäksi eli kanonisoi pyhäksi jo 400-luvulla.

Me täällä Ruusu-Ristissä tutkimme vanhoja ihmiskunnan mysteereitä, mutta erityisesti tutkimme kristillisiä ja kalevalaisia mysteerejä. Minulla itselläni on suorastaan viehtymys yhdistellä näitä kahta, joten myös tässä yhteydessä tutkin Jumalansynnyttäjää sekä kalevalaisten että kristillisten mysteereiden valossa.

Vanhoissa mysteereissä esineillä ja erityisesti veistoksilla sekä patsailla oli maaginen merkitys. Ne olivat maaginen yhteys tai side patsasta inspiroineeseen jumaluuteen ja jumalaan. Patsaan hahmo ja muoto muodosti ja lähetti jumaluudelle loitsun tai maagisen siteen, joka teki jumaluuden taipuvaiseksi astumaan alas maan päälle ja antoi jumaluudelle mahdollisuuden vaikuttaa ympäristöönsä sillä seudulla missä patsas oli.

Helsingin Ruusu-Risti temppelissä on myös erittäin maaginen veistos. Voitte käydä omin silmin toteamassa, kuka veistosta inspiroi. Tämän Ruusu-Risti temppelin Mestarin eli Kristus-veistoksen on veistänyt järjestöömme kuulunut kuvanveistäjä Eemil Halonen. Kuten tiedätte Halonen veisti myös herkän Marjatta-veistoksen vuonna 1911. Veistoksessa seisova Marjatta pitää vastasyntyntä lasta hellästi sylissään ja imettää häntä. Marjatta katsoo kapaloitua lastaan vakavana. Halonen veisti Marjatta-veistoksen leppäpuusta ja veistos on luonnollisissa mittasuhteissa eli 162 cm korkea.

Veistos on valtion taidemuseon kokoelmissa Ateneumissa. Marjatta-legendan kalevalamittainen runoelma on syntynyt ns. pakanallisella aikakaudella, mutta kuitenkin runo kuvaa kristillistä aikaa. Varhaiskristilliset pyhäinelämäkerrat ovat usein joko Kristuksen elämää vertauskuvallisesti mukailevia kertomuksia hänen seuraajiensa toiminnasta tai keskittyvät pyhimysten kärsimysten tai marttyyriuden kuvauksiin. Esimerkiksi Kantelettaren inkeriläinen kansanruno Matleenan vesimatka on esimerkki siitä, miten neitsyt Marian ja Magdalan Marian eli mirhankantajan hahmot sekoittuivat keskenään. Se on meissä oleva Jumalansynnyttäjä. Se, että tahdomme henkisesti herätä, ponnistella ja pyrkiä. Tahdomme luoda itsemme uudelleen, tahdomme puhdistua, tahdomme nousta, tahdomme löytää totuuden. Tahdomme tulla täydelliseksi. Kaipaamme totuutta. Kaipaamme Jumalaa. Meidän sisällämme alkaa kasvaa koko maailma, koko kosmos. Jumalan äiti meissä herää ja synnyttää Kristuksen - kokonaisen Jumalan. Jumalan synnyttäminen on meidän jokaisen sisäinen, esoteerinen asia ja tapahtuma. Jokaisen meistä on käsiteltävä ja ratkaistava se sisäisesti.

Äidin ja aineen mysteeri

Aavistelen, että Marjatalle ja Neitsyt Marialle on hallussaan salaisuus, jonka liepeillä me kaikki kuljemme. Olen vakuuttunut siitä, että jumalansynnyttäjä on sisäisesti meissä jokaisessa. Mutta kuka tai mikä on meissä oleva Jumalansynnyttäjä, Äiti, Neitsyt Maria tai Marjatta? Kristillisissä mysteereissä yleensä Äidin nimellä kuvataan ainetta ja Isän nimellä kuvataan henkeä.

Äiti on muoto sekä ilmennys ja Isä on tajunta. Aine ja henki, ilmennys ja tajunta ovat kaksi ikuista voimaa elämässä. Ne toimivat aina yhdessä ja ne ovat aina yhdessä – mutta ne eivät koskaan yhdy. Ne pysyvät aina erillään ja kuitenkin ne ovat aina yhtä. Ei ole olemassa muotoa ilman tajuntaa eikä vastaavasti ole olemassa henkeä ilman ilmennystä. Maailman-kaikkeudessa ei ole olemassa yhtään paikkaa ilman tajuntaa.

Mikä on aineellisuus meissä? Mikä on meissä oleva muoto ja ilmennys? Se on tietenkin meissä oleva luomisen kyky. Marjatta on meissä oleva muuntumisen kyky ja muotojen mahdollisuus. Se on meissä oleva Jumalansynnyttäjä. Se, että tahdomme henkisesti herätä, ponnistella ja pyrkiä. Tahdomme luoda itsemme uudelleen, tahdomme puhdistua, tahdomme nousta, tahdomme löytää totuuden. Tahdomme tulla täydelliseksi. Kaipaamme totuutta. Kaipaamme Jumalaa. Meidän sisällämme alkaa kasvaa koko maailma, koko kosmos. Jumalan äiti meissä herää ja synnyttää Kristuksen - kokonaisen Jumalan. Jumalan synnyttäminen on meidän jokaisen sisäinen, esoteerinen asia ja tapahtuma. Jokaisen meistä on käsiteltävä ja ratkaistava se sisäisesti.

Kasvoista kasvoihin

Aineen ja hengen yhdistää ominaisuus, joka on elävää elämää aineen ja hengen yhteisvaikutuksesta. Tämä ominaisuus yhdistää aineen ja hengen ja tuo meille totuuden tiedon. Tämä ominaisuus ja yhdistäjä on valo, joka loistaa pimeydessä. Kristillisissä mysteereissä se on neitseellisesti raskaaksi tekevä Pyhä Henki. Kalevalaisissa mysteereissä se on aurinko. Tämä valo on eetteritasolla ja se on meidän

fyysisille silmille ja näköaistille näkymätön. Tämä valo tulee näkyväksi vasta sitten, kun se kohtaa aineellisen muodon. Vain aineellinen muoto voi heijastaa valon itsestään ja tehdä sen siten näkyväksi.

Valo tuo meille - luo meille - ajattelun kyvyn. Valo on tajunnasta lähtevä ajatuksen ja ymmärryksen valo. Jumalansynnyttäjän mysteereissä meidän sisällämme oleva totuuden näkemisen kyky avautuu ja meissä syntyy jotakin uutta. Kohtaamme jotakin korkeampaa, jotakin joka on meissä täysin läsnä olevaa ja joka vaikuttaa voimana meidän sisässämme. Me alamme nähdä jotakin, jota emme ole koskaan ennen nähneet. Me alamme ymmärtää suoraan ja välittömästi sellaista, jota emme ole ymmärtäneet. Me näemme kasvoista kasvoihin. Olemme kaikki ne ihmiset, joita olemme silmiin katsoneet. Olemme kaikki ne ihmiset, joita olemme ajatelleet. Me näemme ja ymmärrämme koko maailman. Me näemme ja tiedämme valon voiman. Me hedelmöitymme ja synnytämme itsemme sisällä olevan uuden ihmisen. Synnytämme pojan – Kristuksen. Alamme palvella omaa poikaamme.

Jumalansynnyttäjät Maria ja Marjatta

Sekä juutalais-kristillisessä perinteessä, että kalevalaisessa kansanperinteessä on äiti, joka on tullut neitseellisesti raskaaksi, synnyttää pojan ja uhraa poikansa. Myös gnostilaisessa perinteessä Neitsyt Maria on erittäin keskeinen hahmo. Hän edustaa mystisen tiedon välittäjää. Neitsyt Maria on ykseyden ja välittömän rakkauden vertauskuva. Hyvin tuntemamme Uuden testamentin evankelinen Maria kätkee kuulemansa sanat sydämeensä ja tutkiskelee niitä hiljaisuudessa.

Kun taas tuntemamme kalevalainen Marjatta ei totisesti kätke sanoja sydämeensä tai mentaaliinsa eikä niitä hiljaa tutkiskele. Meidän Marjatta päästää sanat suustaan kuuluvalla äänellä, rehellisesti, suoraan ja arvelematta. Marjatta edustaa kansallishenkeämme, hän on suora, tosi ja rehellinen.

Kalevalan magia kuvaa ihmisen eettisen itsekasvatuksen ja henkisen muuntumisen tietä kohti korkeamman minän heräämistä. Kalevalan magiassa Marjatalla on oma tärkeä tehtävä. Marjatta-runoelma kuuluu Kalevalan loppuun ja juuri loppu ilmentää Kalevalan sisäisen esoterian. Marjatta toimii näkymättömässä maailmassa. Marjatta on Kalevalan allegorian kirkastama Jumalansynnyttäjä. Marjatta etsii kadonnutta lastaan. Hän on ihanne Kristuksen seuraajasta. Marjatassa itsessään, hänen sisällään, itkee hänen oma lapsensa. Ja vain hän itse voi tämän lapsen löytää.

Lisäksi Marjatta on klassinen kuvaus naisaskeetista. Vaikka pyhien elämänkerroissa sukupuolta ei yleensä erityisesti pohdita, naisen kilvoitus liitetään usein hänen sukupuolisuuteensa. Marjatta elää selibaatissa ja on vegaaninen. Hän on mentaalinen ajattelija ja puhtaudestaan itsetietoinen. Marjatta aavistaa ja tietää intuitiivisesti asioiden todellisen laadun. Vaikka pyhien ja pyhimysten inhimillisistä heikkouksista on mainintoja, ne eivät ole pääasia vaan ne ovat kuin vastavalo puhtaudelle. Pyhittymisessä keskeisintä on vapaaehtoisuus, jota on pidetty myös marttyyriuden ja uhrautumisen ensimmäisenä tunnusmerkkinä. Uhrautuminen on sakramentti, jossa vapaaehtoinen kärsimys on luovaa ja myötäkärsimisen kautta voimme kärsiä toisten kanssa ja toisissa. ”Sekä hän, joka pyhittää, että ne, jot-

ka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä.” (Hebr. 2:11).

Pohjoiset mysteerit

Mysteerihistoriasta tiedämme, että ennen vihkimystä kaikissa itäisissä mysteereissä astraali- eli tunnekeho puhdistettiin ja jalostettiin erilaisilla harjoituksilla kosmista viisautta varten. Kun taas pohjoisissa mysteereissä kehitettiin rohkeutta erilaisissa kesyttämättömän astraalikehon koettelemuksissa ja kiusauksissa. Niitä kutsuttiin myös tahdon mysteereiksi. Pohjoisen mysteereissä harjoiteltiin mielenmalttia ja pelottomuutta. Se vahvisti intuitiota ja kehitti kykyä toimia välttämättömissä tilanteissa täydellisesti oikeaan aikaan. Vihityt tiesivät ja tietävät edelleen, että mentaali on aina voimakkaampi kuin astraali. Ajatus voittaa tunteen.

Jokaisen vanhan mysteerin ja Kristuksen jälkeisen ajan mysteerin täytyi täyttää erityinen tehtävä ihmiskunnan täydellistytämisen kehityksessä. Vanhoissa pohjoisen mysteereissä auringolla oli keskeinen tehtävä, aurinko oli yhtyneenä maahan. Ihmiskehot olivat kasvinomaisia ja niillä oli suora eetteriyhteys aurinkoon. Mysteerihistoria kertoo, että myöhemmin nämä ihmisolennot jatkoivat toimintaansa Pohjois-Skandinaviassa. He vuodattivat uutta sisältöä vanhoihin mysteereihin. He olivat kasvissyöjiä ja niin sanotusti oikein syntyneitä, joka merkitsi sitä, että he syntyivät kahdentoisena pyhän Jouluyön aikana. Yksilö, joka syntyi Joulukuun 24. päivän yönä, koulutettiin mysteereissä tulemaan heimonsa kuninkaaksi 30 ja 33 ikävuoden välillä. Heidän ensimmäinen mysteerikoe oli ristiinnaulitseminen.

Fyysisen kehon uhraaminen takasi maagisen voiman, jonka avulla pystyi luomaan äänellä ja laululla.

Kantelettaren Neitsy Maaria

Vuosien 1000 ja 1525 välillä inkarnoituivat suuret kristilliset impulssit, kuten pyhiinvaellustie, suuret katedraalit sekä kaikki ne pyhät taideteokset, joita varhaiskristillisyyss ja gnostilaisuus ovat inspiroineet. Suomeen tämä kristillinen virtaus tuli 1100-luvun puolivälissä. Elias Lönnrot kirjoittaa, että Suomessa ensimmäisiä kristinuskon saarnaajia olivat englantilainen Piispa Henrikki, joka tuli Ruotsin kuninkaan Eerikki Pyhän kanssa Suomeen. Lönnrot kuitenkin muistuttaa, että myös suomalaiset pakanat saarnasivat kristinuskoa – tai pitäneet sanoa, että he lauloivat ja veisasivat sitä.

Ennen kuin esittelen teille Uuden Kalevalan Marjatan tahdon esitellä suomalaisen kansanrunouden Neitsy Maarian (kahdella a-kirjaimella). Elias Lönnrot asetti Neitsy Maarian Kantelettareen, kansanrunokokoelmaan, johon hän kokosi Suomen kansan vanhoja lauluja ja virsiä. Kantelettaren kolmannen kirjan runo kuusi on nimeltään Neitsy Maarian virsi. Tässä maagisen kauniissa runossa lauletaan Jumalan pojan syntymä, ristiinnaulitseminen, kuolema, hautaaminen ja ylösnousemus. On huomionarvoista, että Maarian äiti kutsuu tytärtään nimellä Marjatta.

Neitsy Maarian virsi on laulettu ja kirjoitettu kalevalamittaan. Se on siis erittäin kurinalainen. Runon jokaisessa säkeessä on kahdeksan tavua. Tavuista ensimmäinen on painollinen

ja toinen painoton, juuri siitä syntyy nelipolvinen, kalevalainen maaginen ja manttinen trokee-rytmi.

Kalevalan Marjatan tavoin Neitsy Maaria tulee raskaaksi puolukan syötyään. Runo kuitenkin poikkeaa huomattavasti Kalevalan Marjatta-runosta, sillä Neitsy Maarian jumalpoika ristiinnaulitaan, haudataan ja hän nousee ylös kuolleista. Neitsy Maarian virsi on erittäin vahvasti varhaiskristillisen. Se on mielestäni hyvin gnostilainen runo. Runo kuvaa selvästi kristillistä aikaa. Juuri tämä runo Neitsy Maarian virsi siirtää suomalaisuuden pakanuudesta kristillisyyteen. Joskin jo joissakin varhaisemmissa Kantelettaren runoissa (Ensimmäinen kirja, runo 105) esiintyy Kiesus ja Maaria eli siis Jeesus ja Maria. Tämän runon vertauskuvastossa Kiesus on kilpi ja Maaria on miekka.

Kantelettaressa pakanuus henkilöityy Ruma Ruotus Paitulaisen hahmoon. Ruotus lienee vertauskuva kuningas Herodeksesta. Elias Lönnrot kuvaa Kantelettaren kolmannen kirjan esipuheessa kuinka uppiniskaisesti suomalaiset riippuivat vanhoissa taitoissaan. Hän toteaa juuri Neitsy Maarian virren osoittavan ”kuinka surkiaan pimeyteen he tämän uppiniskaisuutensa ja opettajiensa ylenkatseen kautta ovat joutuneet.” (Kanteletar, 5. painos. SKS 1906.)

Neitsy Maarian virren alussa Neitsy pukeutuu vaskiseen sotisopaan, lähtee ulos ja kuulee punapuolukan kutsuvan huudon. Neitsy Maaria lähtee joutuin etsimään puolukkaa ja löytää mäeltä valtavan kokoisen puolukan ja nostaa sen ylös männyn avulla.

Puolukka pyörähtää ylöspäin sekä vihdoin Maarian suuhun ja aina vatsaan asti. Neitsy Maaria tulee puolukasta raskaaksi, mutta hän piilottelee raskauttaan, kunnes hän alkaa etsiä paikkaa, jossa voi synnyttää.

Neitsy Maaria kysyy emoltaan, missä voisi synnyttää, mutta emo ei sitä suo vaan karkottaa tyttärensä. Seuraavaksi Maaria kysyy, voisiko synnyttää pakanallisen Ruotuksen saunassa, mutta myös Ruotus häätää Maarian pois. Sekä Emo että Ruotus pitävät neitseellistä synnyttäjää epäpuhtaana ja karkottavat Neitsy Maarian synnyttämään kauas erämaahan Tapionmäen talliin.

Jouluna Jumala syntyi

Neitsy Maaria kipuaa Tapionmäelle ja pyytää hevosta hengittämään tallin lämpimäksi. Hepo hengittää ja huokailee talliin saunan löylyn lämmön, jonka sulossa Maaria kylpee ja synnyttää pienen poikansa. Tämä on jumalaisen kaunis kansanrunouden kuvaus neitseellisen syntymän mysteeristä.

*"Jouluna Jumala syntyi,
Paras poika pakkasella."*

(Kanteletar, 6: 240-241).

Syntymä tapahtuu evankeliumin Jeesuksen syntymän tavoin eläinten keskellä ja eläimet myös hoi-
vaavat vastasyntynyttä.

*"Härkä olkia levitti,
Sika penkoi pehkuloita,
Poian pienen peitteheksi,
Katteheksi kaikkivallan."*

(Kanteletar, 6: 244-247).

Koko taivas riemuitsee jumalallisesta syntymästä.

*"Nousi kuu, yleni päivä,
Armas aurinko havatsi,
Tähet taivon tanssaeli,
Otavat piti iloa,
Syntyessä suuren luojan,
Yliarmon auetessa."*

(Kanteletar, 6: 250-255).

Kantelettaressa Jumalan pojan syntymän yhteydessä syntyy myös uusi tähti itäiselle taivaalle. Syntyy vihkimyksen tähti. Kantelettaren Neitsy Maarian virressä tämän tähden havaitsee ensimmäisenä hevonen, joka kertoo uuden tähden syntymästä Ruma Ruotuksen tallirenki Tahvanukselle. Tahvanus havaitsee tähden ja saamansa tiedon johdattamana hän pyytää kettua selvittämään tähden syntyhistorian. Kettu kysyy paimenelta ja saa tietää tähden syntyneen koska uusi Jumala on syntynyt. Tahvanus kertoo näkemästään ja kuulemastaan isännälleen Ruotukselle

*"Jo syntyi parempi synti,
Kasvoi valta kaunihimpi"*

(Kanteletar, 6: 368-369).

Kuultuaan jumalallisesta syntymästä Ruotus kiivastuu tulisesti ja julistaa sodan, jonka ainoana tarkoituksena on katkaista vastasyntyneen pienokaisen ja kaikkivaltiaan kaula.

Neitsy Maarian poika ja Lemminkäinen

Tällä välin Neitsy Maaria tuuttee pienokaistaan ja pitää häntä piilossa. Äiti rakastaa poikaansa yli kaiken. Ja sitten yht'äkkiä vastasyntynyt katoaa. Neitsy Maaria lähtee itkien etsimään poikaansa. Hän kysyy apua ensin tieltä, tähdeltä ja kuulta, mutta vihdoinkin aurinko tietää, että neitsyen vastasyntynyt poika on kuollut. Tie, tähti, kuu ja aurinko tietävät ja kertovat Maarialle, että vastasyntynyt kaikkivaltias on luonut myös heistä jokaisen. He kaikki ovat samaa jumalaista alkuperää.

Maarian pojan katoaminen ja kuolema on suora ja kaunis toisinto Kalevalan Lemminkäis-runoelmasta. Lemminkäisen äiti itkien etsii ja kyselee poikaansa ja saa auringolta kuulla poikansa hukkuneen ja kuolleen Tuonelan joella. Edelleen toisintona Lemminkäis-runoelmasta Lemminkäisen äidin tavoin Maaria pyytää aurinkoa paistamaan niin kuumasti, että Tuonen valta vaipuu. Tämän jälkeen Kalevalan ja Kantelettaren mysteerit erkanevat toisistaan.

Kanteletar ja uuden liiton mysteeri

Kanteletar paljastaa uuden liiton mysteerin. Aurinko kertoo Maarialle, että vastasyntynyt kaikkivaltias ripustettiin ensin ristille, sitten otettiin ristiltä ja haudattiin kahden kallion lomaan kivien alle vuoren sisään. Kaikkivaltiaan hautaa vartioi sata miekkamiestä ja tuhat kivenkantajaa. Neitsy Maaria itkee ja vaeltaa vaikertaen poikansa haudalle.

Neitsy Maaria alkaa loitsia poikaansa henkiin. Poika kuulee äitinsä vaikeroinnin. Äiti on valmis uhraamaan oman henkensä poikansa vuoksi. Neitsy Maaria uhkaa kuolla itse,

jos poika ei herää kuolleista. Poika sanoo äidilleen, että ei pysty nousemaan, sillä hän on sydäntään myöden kiinni kivessä. Neitsy Maaria loitsii auringon avukseen. Aurinko loistaa ja kuumottaa niin tulisesti, että haudan vartijat nukahtavat, hautapaadet pehmenevät ja hautakivet sulavat. Koko kivikunta ylistää, kun

*"Luoja hauasta havatsi,
Pääsi hauan partahalle,
Ylös kuopasta kohosi."*

(Kanteletar, 6: 684-687).

Neitsy Maaria herättää poikansa kuolleista. Neitsy Maaria on synnyttänyt poikansa ja uhrannut poikansa. Äiti on suorittanut pyhän tehtävänsä. Neitsy Maaria on täyttänyt tehtävänsä. Hän katoaa runosta eikä hänestä tämän jälkeen Kantelettaressa kerrota enää mitään.

Haudasta nousemisen jälkeen vastasyntynyt Luoja, jota runossa kutsutaan nimellä Jumalan poika, kuulee että Hiitten Sepät ovat pajassa takomassa. Hän menee kysymään, mitä sepät takovat ja saa kuulla, että sepistä pahin, julma Juuttahainen takoo vastasyntyneelle Jumalalle kahletta kaulan ympärille. Julma Juuttahainen kuitenkin pahoittelee, että hän ei tiedä kuinka paksu tämän syntyneen Luojan kaula oikein on? Jumalan poika sanoo Juuttahaiselle, että hän tietää Luojan kaulan olevan yhtä paksu kuin on Juuttahaisen oma kaula.

Julma Juuttahainen ylistää Jumalan pojan viisautta ja pyytää häntä auttamaan oman kaulansa mittaamisessa, mutta varoittaa, että vieras ei saa missään tapauksessa lukita kahletta Juuttahaisen kaulaan.

Mittaaminen alkaa ja sen yhteydessä Jumalan poika tietenkin heti lukitsee Juuttahaisen kaulakahleeseen. Hän laittaa Juuttahaisen kaulakahleesta kiinni kallioon aina ”yheksän sylen syvyyteen.” (Kanteletar, 6: 821).

Julma Juuttahainen kiljuu ja karjuu, mutta Jumalan poika muuntaa Juuttahaisen äänen voiman avulla kiven kovaksi, raudan karkeaksi ja auringon sekä kuun pimenneeksi. Ja Juuttahainen jää lukituksi kiinni kivikovaan aineeseen. Aine on kova ja pimeä. Heti tämän jälkeen Neitsy Maarian runossa kuvataan Jumalan pojan taivaaseen nouseminen. Hän nousee yhtä korkealle, kuin on seppä Juuttahainen kahlittu alas maan uumeihin.

*”Meiän julkinen Jumala,
Ylös ilmahan kohosi,
Päälle kuuen kirjokannen,
Päälle taivosen kaheksan,
Ilmalle yheksännelle,
Sialle isän Jumalan.”*

(Kanteletar, 6: 850-854).

Kalevalan Marjatta

Nyt on aika esitellä Kalevalan Marjatta. Hän on korea kuopus. Marjatta on ehdottoman puhdas ja itsetietoinen. Myös Marjatta tulee raskaaksi puolukasta, mutta ennen sitä hän kyselee luonnonelementaaleilta tulevaa kohtaloaan istuessaan mättäällä. (Kalevala 50: 115-122). Toisin kuin Neitsy Maria, Marjatta tietää synnyttävänsä jotakin suurta. Neitsy Maarian tavoin hän etsii paikkaa missä synnyttää ja päätyy niin ikään Neitsy Maarian tavoin vanhempiansa hylkäämänä Tapionmäen tallille.

Marjatta loitsii Luojan avukseen ja synnyttää pienen pojan eläinten keskelle, käärii poikansa hellästi kääreliinaan ja kasvattaa piilossa. Yht’äkkiä poika kuitenkin katoaa ja Neitsy Maarian tavoin Marjatta kyselee poikaansa tähdeltä ja kuulta, kunnes viimein aurinko tietää pojan päätyneen suohon. Marjatta löytää poikansa, tuo pois suolta ja kasvattaa poikaa kunnes koittaa kastamisen ja nimen antamisen aika. Kastajaksi kutsutaan tietäjä Vironkannas. Ennen kuin Vironkannas suostuu kastamaan pojan hän edellyttää, että poika tutkitaan huolella. Vain tietäjä Väinämöinen voi tutkia ja tuomaroida Marjatan pojan. Väinämöinen kuitenkin tuomitsee pojan vietäväksi takaisin suolle. Poika ei suostu tähän, vaan nuhtelee Väinämöistä tämän käyttämästä vanhasta laista. Poika muistuttaa Väinämöistä, kuinka tämä on kohdellut Ainoa. Marjatan poika vetoaa vahvasti uuden liiton rakkauden ja anteeksiannon henkeen.

Jordanin tuolla puolen

Tästä kohdasta Kalevalan Marjatta-runoa on luonteva siirtyä hetkeksi varhaiskristillisen Jordanin tuolle puolen. Siihen hetkeen, kun Jeesus Natsarealainen on kasvanut täyteen mittaansa ja menee Jordanin tuolle puolelle Johannes Kastajan luo ja sanoo ”Kasta minut!” (Matt. 3:15). Myös Johannes vastusti ensin Jeesuksen kastamista. Mutta Johannes myös tiesi, että tässä oli profeettojen ennustama ihminen, jonka tuloa niin kauan oli valmisteltu. Johannes kieltäytyi ensin kastamasta Jeesusta, mutta Jeesus kehotti kastamaan, että kaikki kävisi niin kuin oli tarkoitettu. Jordan-kasteessa Jeesus Natsarealainen vastaanotti fyysisessä tajunnassaan Kristuksen. Hänestä tuli kosmellinen Kristus, maailman täydellisyysajatus, maailmankaikkeuden täydellisuuden kuva, Jumalan poika.

Kosmisesta Kristuksesta tuli ihmiskunnan korkeampi minä. Kristus yhtyi koko ihmiskuntaan.

Kanteleen kutsu

Kalevalassa Väinämöinen oli mukana maailman luomisessa. Väinämöinen tietää luomisen salaisuuden. Hän tietää, kuinka Jumala on luonut maailman. Maailma syntyi Väinämöisen tietäjän mahdin ja läsnäolon voimalla. Maailma syntyi hänessä itsessään. Marjatan pojan syntymän jälkeen Väinämöinen laulaa vaskisen veneen, jolla hän purjehtii seudulle, jossa taivas ja maa ovat yhtä, jossa henki ja aine ovat yhtä. Väinämöinen siirtyy näkymättömään maailmaan, eetteriin. Väinämöinen jättää juhlallisesti kanteleensa kansalleen. Mutta hän tietää, että vielä kerran on tuleva pimeys, että vielä kerran kuu ja aurinko katoavat. Väinämöinen lupaa palata takaisin. Luomistyö siis jatkuu. Julma Juuttahainen on kiinni pimeässä ja kylmässä kivessä. Väinämöinen väistyy Marjatan pojan edestä. Tietäjä tunnistaa uuden mahdin.

Palaan alussa mainitsemaani viidenteen elementtiin, eetteriin. Eetteri on sisäinen elämänvoima meissä. Se on luova voima, joka kykenee muuntamaan kaiken ulkoisen aineen. Se on kosminen mahti. Se on kanteleen kutsu – ja se kutsu on kova. Henkisen voiman kautta ikuisen alkaa ihmisessä laulaa ja soida.

Henki on jumalallinen mahti. Henki läpäisee aineen, muotoilee, hienontaa ja jauhaa aineen. Henki asettuu aineen sisään ja inspiroi jumalallisen ihmisen. Eetteri on Eemil Halosen kädessä ollut taltta, joka veisti ja muovasi aineen Marjatan kuvaksi – ja Marjatassa olevan Kristuksen kuvaksi. Kristuksella on tehtävä jokaisen

ihmisen kanssa. Samoin meillä jokaisella on erityinen tehtävä suhteessa Kristukseen.

Kalevala ja Golgatan mysteeri

Neitsyt Mariasta, Jeesus Natsarealaisen äidistä sanotaan, että hänen inkarnaatiot olivat tapahtuneet enimmäkseen naisen kehossa tai hahmossa. Maria oli Lasaruksen sisar.

Se mitä tapahtui Lasaruksen kodissa – tapahtui myös Neitsy Maarian eli Marjatan kodissa. Se tapahtuma oli kuolleista herättäminen. Kalevalan lopussa ilmenee siis Golgatan mysteeri. Kalevalan Marjatta-runossa Kristus astuu esiin ja juuri Kristuksen vaikutuksesta Väinämöinen lähtee kansansa keskuudesta valmistettuaan tien Marjatan pojalle eli Kristukselle.

Henki on kahlittu fyysiseen kehoomme. Kristus meissä on kahlittu aineeseen. Kristus on kiinni kivikovassa sydämessämme. Aivan kuten Kantelettaren Neitsy Maarian virressä vastasyntynyt poikalapsi on

*”Kivet alla, paaet päällä,
Kupehilla kummallaki,
Someret syäntä vasten,*

(Kanteletar 6: 360-632).

Neitsy Maaria – Marjatta herättää meidät myös kuolleista.

*"Paaet paista pehmiäksi,
Kivet suolaksi sulata,
Someret veä ve'eksi,
Hieta vaaheksi valuta,
Päästä luoja kuolemasta,
Herra hauasta herätä."*

(Kanteletar 6: 642-647)

Kun Neitsy Maaria - Marjatta synnyttää jumalan pojan, hän synnyttää meissä olevan Kristuksen. Hän synnyttää Rakkauden. Ave Maria! – Ave Marjatta! – Ole Tervehditty Pyhä Marjatta!

Lähteet:

Kanteletar, 5. painos. SKS 1906.

Kalevala, 32. painos. SKS 2005.

Pekka Ervast
100 vuoden takaa

TOHTORI STEINER KYSYMYSTEN
VASTAAJANA

Uuden Ylioppilastalon avara sali oli ääriään myöten täynnä yleisöä, kuntri. Steiner pääsisäispäivän iltana nousi puhujalavalle vastaamaan kysymyksiin lupauksensa mukaan.

Ihmetellen katseli tohtori tätä suurta joukkoa, joka ei ollut mistä tahansa haalittua vaan teosofisesti sivistynyttä ja tottunutta salatieteellisiä kysymyksiä pohtimaan. Varmaan hän myöskin tunsi, kuinka voimakas ja lämmin myötätunto häntä vastaan säteili tästä kuulijakunnasta ja kuinka kaikki olivat halukkaita tutustumaan kuuluun saksalaiseen selvänäkijään ja opettajaan.

Hän kääntyy vieressään seisovan Suomen ylishteerin puoleen ja virkkaa: - Enpä olisi uskonut, että teillä on näin valtava ja elinvoimainen liike. - Niin kyllä. Lienee täällä ainakin parisataa teosofia läsnä. - Enemmän; varmaan kaksi sen vertaa.

Sali oli ladattu voimakkaalla sähköllä, jonka volttimäärä yhä nousi, kun puhuja kiihkeillä liikkeillä ja voimakkaalla äänellä esitti

kysymysten vastaukset suuresta tietovarastostaan. Kaikki tunsivat, että tässä oli jotakin suurta, jotakin innostavaa. Paljon työtä oli tehty tässä maassa, ennen kuin näistä asioista tällä tavalla suuri salatieteilijä saattoi puhua ja niittää osakseen pelkkää kunnioitusta ja ihailua.

1. Kysymys. Onko valanteko eli vannominen siveellistä? Vuorisaarnassahan se suoraan kielletään. Miten teosofin itseään alentamatta siis on esim. kutsuttuna oikeuteen todistajaksi vakuutettava puheensa totuus?

Vastaus. Rakkaat teosofiset ystäväni! Kun tämänlaisia kysymyksiä tehdään, tulee meidän aina ottaa huomioon, että ihmiskunnan kehityksessä ajasta aikaan mielipiteet, tunteet ja ajatukset toisesta tai toisesta asiasta suuresti muuttuvat. Tästä johtuu, että me sangen usein vanhoissa pyhissä kirjoissa löydämme lausuntoja, jotka kyllä ovat aivan oikeita, mutta joihin me emme enää saata kiintyä. Niitä ei voi sovittaa nykyaikaisiin oloihin. Meidän täytyy aina olla varovaisia, ettemme umpimähkäisesti omaksu, mitä on lausuttu vuosisatoja tai vuosituhansia sitten aivan erilaisten ajatustapojen vallitessa.

Niinpä tässäkin. Kun vuorisaarnassa on puhe vannomisesta, on tämä lausunto tehty ajalla, jolloin todella ei pidetty ehdottomasti velvoittavana sanoa totuus, jollei sitä nimenomaan vahvistettu jotakin Jumalaa avukseen huutamalla. Siksi käytettiin puheessa valaa totuuden vakuuttamiseksi. Evankeliumissa nyt tahdotaan sanoa, että todenpuhuminen harrastus on tuleva ihmisen sisästä. Ihmisen täytyy aina sanoa totuus, vaikei hän olisi siihen millään valalla veloitettu.

Jos siis meidän aikanamme tahdotaan toteuttaa, mitä vuorisaarnassa on tarkoitettu valasta puhuttaessa, niin se merkitsee, että meidän on aina puhuttava totta, kun vaan avamme suummekin. Suuri kasvattava totuus, suuri ihanne on näin pantu eteemme. Me kuljemme semmoista aikaa kohti, jolloin ihmiset yleensä oppivat puhumaan totta tarvitsematta käyttä mitään seremonioja.

Mutta toiselta puolen meidän täytyy olla selvillä siitä, että me teosofit olemme maailmassa rauhaa ja sopusointua luodaksemme. Meidän ei tule synnyttää uutta taistelua, uutta epäsointua, ei perustaa uutta lahkoa raamatun sanojen nojalle, vaan meidän tulee hiljaisesti mukautua oikeutettuihin tapoihin ja lakeihin, aikamme määrättyihin vaatimuksiin. Vallankumous on tehtävä hitaasti ja sisästäpäin eikä väkivaltaisesti. Emmekä sillä loukkaa sitä ihannetta, jota kohti pyrimme – ehdotonta totuutta.

2. Kysymys. Raamatussa sanotaan maailman luomisesta, että ensimmäisenä päivänä Jumala loi kaiken aineen ja valkeuden, mutta vasta neljäntenä päivänä auringon, kuun ja tähdet. Mikä mahtoi se valkeus olla, joka luotiin ennen aurinkoa, kuuta ja tähtiä?

Vastaus: Raamatun ensimmäiset luvut ovat erinomaisen salaperäisellä kielellä kirjoitetut ja perusteellisesti katsoen tarvitaan suuri määrä salatieteellistä tietoa, jotta totuudenmukaisesti voitaisiin ymmärtää niitä syviä salaisuuksia, jotka jo ensimmäiseen lukuun sisältyvät. Olen kerran kokonaisessa esitelmäsarjassa käsitellyt tätä yhtä lukua.

1 Moos. kirjan ensimmäisissä värssyissä, missä puhutaan kolmesta ensimmäisestä ”luomispäivästä”, viitataan Elohimien luomistyöhön ja tarkoitetaan puhtaasti henkisiä tapahtumia, joita ei voitu tarkastaa fyysillisellä silmällä ja muilla aistimilla. Siis se valo, joka luotiin ensimmäisenä päivänä, ei ollut suinkaan se valo, jonka silmämme näkevät, vaan se oli valo, joka huomataan salatieteellisellä katseella. Kuljettaessa sitten eteenpäin neljänteen ja viidenteen ”päivään”, on meidän otettava huomioon se mielipide, että kehitys kulkee yliaistillisesta näkyväiseen. Näkyväinen valo taas riippuu ulkonaisten tähtien, auringon ja kuun olemassaolosta, ja siksi meidän on ajateltava, että yliaistillis-aineellisesta ensin on täytynyt syntyä se aine, josta aurinko ja kuu on kokoonpantu. Yliaistillinen muuttuu aistilliseksi, niin että voidaan havaita fyysillisiä taivaankappaleita, mitkä eivät ennen olleet huomattavissa.

9. Kysymys. Suomessa on ihmisiä, jotka ovat alkaneet epäillä, tokko Suomella on mitään tulevaisuutta. Toisia on taas, jotka ovat täynnä intoa tulevan suomalaisen kulttuurin puolesta. Uskotteko te, että Suomen suojelusenkelillä vielä voisi olla mitään tekemistä maailman näyttämöllä?

Vastaus: On luonnollista, että salatieteilijät eivät tällaisissa kysymyksissä voi mennä liian pitkälle väitteissään, ei astua määrätyn kohdan yli. Voi ainoastaan jossakin määrin tehdä johtopäätöksiä niiden voimien nojalla, jotka jo ovat toimimassa.

Minun on mahdollista vastata ensiksikin samaa, mistä jo olen sirottamalla antanut tietoja Kristianiassa. Silloin nimenomaan huomautin, että muutamilla pienemmillä kansakunnilla on paljon suurempi merkitys ihmiskunnan lähimmässä kulttuurissa kuin yleensä eksoterisessa maailmassa uskotaan. Kansat, jotka ovat eläneet syrjässä, tulevat, mikäli niillä on vanhaa viisautta, näyttämään omaa osaansa kehityshistoriassa. Ne ovat erotetut suuresta kulttuuriprozessista joksikin ajaksi, voidakseen siten rauhassa kehittää omaa yksilöllisyyttään.

Näiden kansojen joukkoon luen suomalaisetkin. En tee tätä siitä syystä, että nyt seison teidän edessänne ja tahtoisin teitä imarrella, vaan ainoastaan sen tähden, että se on vakaumukseni. Jos tarkastetaan suomalaista kulttuuria, mikäli sitä omasta kokemuksestani tunnen ja mikäli käytännölliselle salatieteilijälle on mahdollista sitä tutkia, on se luettava niihin kulttuurimuotoihin, jotka hyvin paljon tulevat vaikuttamaan Euroopan yhteiskehitykseen. Kaikki se, mitä tässä kansassa ilmenee omaperäistä, on sellaista, jota ei pidä puuttua tulevasta maailman kulttuurista. Olen vakuutettu siitä, että suomalaisessa sivistyksessä piilee salatuista voimista, jotka nykyään alkavat ilmaantua, ja että siinä piilee jotakin hyvin merkitsevää. Paljon, mikä vielä on salattua, tulee aikaa myöden esille.

Sen tähden uskon, että voimme olla oikeutettuja asettumaan niiden puolelle, jotka uskovat Suomen tulevaisuuteen.

Kansojen kehityksessä on sellainen laki, että eteenpäin kuljettaessa täytyy aina jotakin uudistaa, mitä on ollut aikaisemmissa vaiheissa. Ensimmäiset alarodut vastaavat järjestyksessä myöhempiä. Niinpä nykyisessä viidennessä alarodussa täytyy toistaa paljon mikä on ollut egyptiläis-kaldealaisessa sivistyksessä, joka oli kolmas kehitysjakso tässä juurirodussa. Samaten kuudes alarotu tulee osaltaan toistamaan toisen, persialaisen alarodun sivistysmuotoja, ja taas seitsemäs ja ensimmäinen alarotu vastaavat toisiaan.

10. Kysymys. Kalevala näyttää meille, että syystä voidaan puhua entisestä suomalaisesta kulttuurista. Mutta kulttuuri aina edellyttää korkeampaa vaikutusta. Sen tähden voi ehkä puhua vanhoista suomalaisista mysteριοista. Tiedätkö, mitä lajia nämä mysteriot olivat? Tahdotteko niistä mitään puhua?

Vastaus. On luonnollista, että ulkomalainen, joka voi tutustua Kalevalaan ainoastaan käännöksen avulla, ei saata nähdä kaikissa yksityiskohdissaan sen kauneuksia ja syvyyksiä. Itse kielikin, millä se on maailmalle tarjottu, sisältää paljon sellaista, mitä ei voi käännöksissä havaita. Mutta kun tutustuin Kalevalaan, niin minua salatieteilijänä heti hämmästytti, että Kalevalan suurenmoisten kuvien takana on sellaisia vanhoja mysteριο-salaisuuksia, jotka koskevat suoraan ihmisielen tärkeimpiä salaisuuksia.

En ainoastaan ole nähnyt Kalevalan urois-
sa tavallisia sankareita niin kuin muissa
kansallis-epoksissa, vaan suuria henkisiä
voimia ja valtoja. Sakarien kolminaisuus
kuvasi ihmissielun kolminaisuutta, josta
olen teoksissani puhunut sekä vanhimpien
eurooppalaisten mysterioiden että myös
rosenkreutsiläisten opetusten mukaan.

Olen kutsunut näitä kolmea sielun perus-
ominaisuutta aistimussieluksi, jär-
kisieluksi ja tajuntasieluksi. Minun
mielestäni Väinämöinen edustaa nii-
tä voimia ja henkisiä olentoja, jotka
antavat ihmiselle aistimus- eli tun-
temussielun, sisällä piilevän kyvyn,
joka ulospäin ilmenee kaikissa alem-
missa ruumiissa, sekä fyysisessä,
etterisessä että astraalisessa. Ilmari-
nen taas edustaa niitä voimia, jotka
seisovat näkyväisen maailmamme
takana ja antavat ihmiselle hänen
ymmärryssielunsa. Lemminkäinen
taas niitä voimia, jotka tämän näky-
väisen maailman takana antavat ih-
miselle tajuntasielun voimat. Nämä
kolme Kalevalan sankaria kuvaavat
näitä asioita suurenmoisella tavalla.
Mitä erityisesti Lemminkäiseen
tulee, tahdon huomauttaa, kuin-
ka hän Dionysoksen tavalla tulee
jaetuksi osiin, aivan kuten van-
hoissa eurooppalaisissa mysteri-
oissa on kuvattu tajuntasielun jakautu-
mista. Minun mielestäni on aivan sel-
vä, että nämä suurenmoiset Kalevalan
kuvaukset ovat lähteneet mitä syvim-
mistä ja vanhimmista eurooppalaisista
mysterioista, etenkin pohjoismaisista.

Myöskin salatieteilijä tutkiessaan
”akaashisia aikakirjoja” huomaa ai-
van saman asianlaidan kuin Kalevalaa
tutkiessaan. Ei siis ole vähintäkään
epäilystä siitä, että Kalevala sisällyk-
seltään on kotoisin näistä vanhoista
pohjoismaisista mystérioista.

Lähde:

Ote artikkelista: Tohtori Steiner kysymysten
vastaajana. Tietäjä, teosofinen aikakausikirja
No. 5 ja 6, toukokuu 1912. V.H.V.

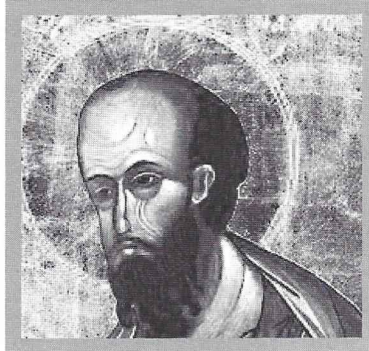
Toimittajalta

Lähde:

Ruusu-Risti, touko-kesäkuu 1934. P.E:n esitelmä Ruusu-Ristin XIV vuosikokouksessa.

Teosofinen liike ja apostoli Paavali

Teosofinen liike ja apostoli Paavali on yllättävä yhdistelmä. On harvinaista, että puhtaan apostoli Paavalista teosofisen liikkeen yhteydessä. Huomio on kohdistettava teosofisen liikkeen alkuun, siihen mistä se on kotoisin. Se ei ole uskonto eikä lahko. Se on uskonnollinen sikäli, että se puhuu uskonnosta yhteisenä, yleisenä ilmiönä, tutkii mistä uskonto on saanut alkunsa, kuinka uskonto valaisee kaikkia elämän eri ilmiöitä. Kaikista tärkeintä teosofisen liikkeen yhteydessä on, että sen alkuperä on sama kuin kaikkien suurten uskontojen: se on eräs veljeskunta tämän maan päällä, ja jonka jäseniä elää tämän ihmiskunnan keskuudessa, vaikka he elävät salattuina ja tuntemattomina. Ihmiset eivät heitä tunne. Vain silloin tällöin se toimii julkisesti siten, että se lähettää jonkun veljen maan päälle.

Hän kehottaa ihmisiä elämän parempaa ja jalompaa elämää, mutta me lohdutamme itseämme sillä, että hän ei ole tavallinen ihminen, vaan epätavallinen, ehkäpä joku jumala, niin kuin on aikoinaan luultu Kreikassa ja Intiassa. Siinä ei ole mitään paha, ellemmme tahtoisimme tällä vapauttaa itseämme velvollisuuksista, jotka meille tulevat sillä, että hän oli keskuudessamme. Me vaiennamme omantuntomme äänen sillä, että asetamme hänet jalustalle ja palvomme häntä.

Turhaa meidän on haaveilla mistään paratiisista ennen kuin olemme luoneet tilan onnelle, autuudelle, hyvälle omassa sydämessämme. Maapallo ei ole luotu helvetiksi, vaan paratiisiksi sydämessämme. Kun te otatte itsenne Jumalan valtakunnan, silloin se astuu alas maan päälle. Tähän ovat kaikki suuret opettajat aina viitanneet. Meidän on jatkettava työtä, jonka luonnon kaikki jumalat ovat panneet alulle. Paavali sanoo: ”Koko luomakunta odottaa Jumalain Poikain palaamista”.

Se merkitsee, että ihmisten vaikutus ulottuu laajemmalle kuin he itse nykyisillään osaavat aavistaakaan.

Teosofinen liike sai alkunsa tästä pyhästä veljeskunnasta. H.P.B. oli heidän työvälineensä. Teosofinen liike on kotoisin korkeudesta, hengen maailmasta. Missä suhteessa teosofinen liike on kristinuskoon? Jeesus Kristus on tuon mainitsemamme veljeskunnan pää. Ovatko hänen apostolinsa kuolleet? Veljeskunnan jäsenistä ovat useimmat tuntemattomat, eräät tunnettuja. Jos he kerran kuuluvat tuohon veljeskuntaan, merkitsee se, että he yhä elävät. Kaikki nuo ihmeelliset ihmiset yhä elävät. Entä meille jo lapsuudestamme tutut apostolit? Vaikkamme tietäisikään kaikkien vaihteita voimme ainakin tietää jotakin eräistä, etenkin Paavalista. Mitä me tiedämme hänestä? Hän oli diasporajuutalainen, joka erosi muista apostoleista siinä, että hänen mielestään pakanoillemkin oli julistettava uutta sanomaa, vieläpä niin, ettei heidän tarvinnut tulla juutalaisiksi. Pietari ja Jaakob antoivat kannatuksensa Paavalille ja Barnabaalle.

Paavali astui syvällisten kokemustensa jälkeen Mestari-ihmisten joukkoon, niiden, jotka tekevät työtä ihmiskunnan hyväksi. Hän ei tullut samalla tavalla kuolemattomaksi kuin Jeesus Kristus. Hän on syntynyt uudelleen, hänellä on uusi ruumis, mutta hän on kuitenkin sama Paavali. Hän on yhtä innostunut Jeesuksen sanomasta kuin ennenkin.

Paavali on katsellut teosofista liikettä. Hän ei liittynyt siihen, kun kaksi muuta Mestaria pani teosofisen liikkeen alulle. Hän pysyi samalla epäilevällä kannalla kuin muutkin.

Paavali, joka oli koettanut moneen kertaan puhdistaa kristinuskoa ja kristillistä kirkkoa, pysyi epäilevällä kannalla, mutta luonnollisesti täynnä myötätuntoa. Kaikki eivät ottaneet vastuuta päälleen; sen ottivat Mestarit Moorya ja Koot Hoomi. Monet arvelivat, että he ehkä 20:lla vuosisadalla voisivat tehdä jotakin. Teosofisen liikkeen vaikutushan on, että se tahtoo elähtyttää kaikkia uskontoja, saada aikaan, että jokaisessa uskonnossa aletaan seurata alkuperäistä opettajaa.

Ehkä 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla voidaan ryhtyä puhdistamaan kristinuskoa, siis jo v:sta 1925. Pohjolasta tullaan esittämään suurella ponnella, mitä kristinusko on. H.P.B. on viitannut Suomeen. Se voi merkitä sitä, että H.P.B. on päättänyt: ”Minäpä synnyn Suomeen.” Paavali on mukana tässä työssä. Hän auttaa kaikkia niitä, jotka vilpittömästi tahtovat palvella tätä asiaa. Toivon, että voisitte uskoa niin kuin minä uskon, tietää, niin kuin minä tiedän, että Paavali on mukana tässä työssä, jota me olemme tekemässä.

Rudolf Steinerin

Henkisen tiedon tie

Johdanto

Rudolf Steiner julkaisi alkuteoksen Kuinka saavutetaan tietoa korkeammista maailmoista? (saksaksi Wie erlangt man Erkenntnis der höheren Welten?) aikakauslehdessä Lucifer-Gnosis vuosina 1904–1905. Kirjana teos ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 1909 ja ensimmäinen suomennos saatiin kolme vuotta myöhemmin. Kirja on tunnetuin Steinerin teoksista. Steiner työsti tekstiään perusteellisesti useita kertoja. Myös kirjan nimi on muuntunut käännösten myötä: suomalaisiksi nimeksi on vakiintunut Henkisen tiedon tie (Steiner, 1987). Steinerin tarkoituksena oli luoda niin tarkka kuvaus henkisistä harjoituksista ja tiellä etenemisestä, että vanhan henkisen tradition vaatima opettajan tai gurun läsnäolo tulisi tarpeettomaksi tai ainakin henkisen opettajan merkitys olisi toisenlainen.

Tarkoitukseni on tässä artikkelissa esitellä lukijalle katsaus kirjaan toivottavasti siten, että esitykseni toimisi virikkeenä omakohtaiseen tutkimiseen. Näkökulmani kirjaan on eettistä aspektia painottava. Näin siksi, että oma taustani on ruusuristiläisyydessä, jossa henkinen tie on pyrkimystä elää ja toimia Jeesusuksen Vuorisaarnan hengen mukaisesti. Erityisen mielenkiintoisen vertailukohdan tarjoaa Pekka Ervastian (P.E.) teos Jeesusuksen salakoulu (Ervast, 1986), jota voisi luonnehtia P.E.:n henkisen tiedon tieksi (tässä artikkelissa esitetyt Vuorisaarnatulkinnat perustuvat em. teokseen).

Steinerin opetuksissa eettinen ponnistelu ei yleensä ole korostetussa roolissa; kenties hän halusi mieluummin toteuttaa korkeaa eettisyyttä kuin saarnata sen puolesta. Merkittävänä poikkeuksena tästä on Henkisen tiedon tie, joka on syvästi eettinen teos, kuten yritän tässä artikkelissa tuoda esille.

Henkisen tiedon tien edellytyksiä

Steinerin lähtökohtana on se, että jokaisessa ihmisessä piilee kykyjä, jotka kehittytyään tekevät ihmisestä henkisen maailman kansalaisen. Hän viittaa siihen, että ihmiskunnan historian aikana on aina ollut olemassa henkistä koulutusta. Ensimmäiseksi edellytykseksi Steiner nimeää kunnioituksen ja hartauden totuutta ja tietoa kohtaan. Tarvitaan syvällinen tunne siitä, että on olemassa jotakin korkeampaa ja että voimme kohota johonkin korkeampaan. Hengen oppilaan on varottava tuomitsevasta arvostelusta ajatuksissaankin. Ihmisen sisäiseksi asenteeksi tulee muodostua kunnioitus toista olentoa kohtaan.

Hänen on opittava tuntemaan luonteensa ja paljastettava piilevät tuomitsevat ja ylenkatseelliset arvostelut maailmasta ja elämästä.

Henkinen koulutus edellyttää ankaria ehtoja, joita ei tarvitse täydellisesti täyttää, mutta vakava pyrkimys niiden täyttämiseen on välttämätöntä. Steiner esittää seitsemän ehtoa:

1. On pyrittävä edistämään ruumiillista ja henkistä terveyttä. Velvollisuus on kuitenkin usein asetettava terveyden, jopa elämänkin edelle.

2. Ihmisen on tunnettava itsensä elämän kokonaisuuden jäseneksi. On opittava ymmärtämään, että henkisen tiedon kulkiija on myötävästuullinen kaikesta, mitä ihmiskunnassa tapahtuu.

3. On opittava, että ajatuksilla ja tunteilla on yhtä suuri merkitys maailmaan kuin ulkoisilla teoilla. Puhtaat tunteet ja ajatukset edistävät maailmaa kuten hyvät teotkin.

- Steiner antaa ohjeita siitä, kuinka hengen oppilaan tulee suhtautua nautintoon, mutta hän ei suoraan puhu ihmisen suhteesta sukupuolielämään. Vuorisaarnassa asia ilmaistaan hyvin suoraviivaisella tavalla: ”älä katso naista himoitaksesi häntä” [toki ohje koskee myös naisia ☺]. P.E.:n tulkinnassa Jeesuksen ohje ei tarkoita asketismia.

- P.E.:n opetuksien mukaan ajatusten ja tunteiden puhdistaminen – sydämen puhtaus antaa kyvyn ymmärtää ja havaita ihmisten ja luonnon tunne-elämää eli nähdä auroja.

1. Henkisen tien kulkijan on opittava näkemään, että ihmisen varsinainen olemus ei ole ulkoinen, vaan sisäinen.

2. Vaaditaan kestävyyttä tehdyn päätöksen pitämisessä. On opittava uhraamaan työnsä maailman hyväksi riippumatta siitä, miten maailma ottaa sen vastaan.

- Ruusuristiläisten kesken on tapana sanoa, että meidän on opittava palvelemaan kykyjemme ja voimiemme mukaan riippumatta siitä, miten ihmiset meihin suhtautuvat.

3. On kehitettävä kiitollisuuden tunnetta kaikesta, mitä ihminen saa osakseen. Kaikkiällisen rakkauden kehittäminen on välttämätön henkisen tiedon saavuttamiseksi. Ihmisrakkauden tulee vähitellen avartua rakkaudeksi kaikkiin olentoihin.

o Tässä on esitetty vastaava ihanne kuin Vuorisaarnassa, jossa Jeesus kehottaa rakastamaan kaikkia ihmisiä, niin hyviä kuin pahoja. Samoin buddhalaisuudessa korostetaan myötätuntoa kaikkia eläviä olentoja kohtaan.

4. Kaikki kuusi ehtoa yhdistyvät seitsemännessä ehdossa, joka on elämän jatkuvaa käsittämistä siinä mielessä kuin nämä ehdot vaativat.

Steiner puhuu myös hengen oppilaan suhtautumisesta pahaan. Hänen on löydettyvä pahastakin niitä puolia, joiden avulla hän voi muuttaa sen hyväksi. Paras tapa taistella pahaa ja epätäydellistä vastaan on hyvän ja täydellisen luominen. Tässäkin Steinerin opetus on Vuorisaarnan ja uuden liiton kulmakiven, pahan vastustamattomuuden, hengen mukainen. P.E.:n tulkinnassa pahan vastustamattomuus tarkoittaa mm. sitä, että emme enää pidä vastoinkäymisiä, loukkauksia ja nöyryytyksiä pahoina, vaan salapukuisina siunauksina, jotka antavat meille mahdollisuuden vapautua vanhasta karmastamme ja opettavat meitä rakastamaan. Jos opimme elämään pahan vastustamattomuuden hengessä, voitamme itsemme ja astumme persoonallisuutemme ulkopuolelle. P.E.:n mukaan meissä aukenee silmä näkemään maailman järjestettynä kosmoksena ja kehittyessään tämä näkeminen muuttuu jälleensyntymismuistiksi.

Steiner esittää kaiken hengentieteen perussäännön, jota ei saa rikkoa, jos tahtoo päästä henkiinseen tietoon:•

Tässä ohjeessa tulee esille kaiken henkisen pyrkimyksen motiivi: henkisen tiedon tie on tarkoitettu vain niille, jotka tahtovat työskennellä ihmiskunnan ja maailman puolesta. Tämä tuo hakematta mieleen buddhalaisuuden bodhisattvalupauksen (Shantideva ym., 1993):

*”Niin kauan kuin riittää avaruutta
Ja niin kauan kuin on jäljellä eläviä olentoja
Siihen saakka myös minun suotakoon pysyä
Poistamassa maailman kurjuutta ”*

Henkisen tiedon tien eettisillä ohjeilla on Buddhan jaloön kahdeksankertaiseen polkuun yhteyksiä, jotka Steiner tuo ohimenne esille.

Sisäinen rauha

Oppilaan on hankittava sisäisen rauhan hetkiä, joiden aikana hän oppii erottamaan olennaisen epäolennaisesta. (Ohje on tuttu jo vanhasta Intiasta, jossa sitä kutsuttiin vivekaksi.) Pyrkijän on erotettava arkielämästä aikaa, jolloin hän voi katsella elämäänsä ja kokemuksiaan korkeammasta näkökulmasta. Hänen tulee kohdata itsensä sisäisellä rauhalla. Tässä sieluntilassa erottuu olennainen epäolennaisesta. Ihmisen on yhä uudelleen ehdottoman rehellisesti kyettävä tarkastelemaan omia tekojaan kuin ulkopuolisen kannalta. On nähtävä omat vika-

nsa, heikkoutensa ja puutteensa sellaisina kuin ne ovat; missään suhteessa ei saa pettää itseään. Sisäisen rauhan harjoittaminen ja oman elämän tarkkailu eivät johda maailmasta vieraantumiseen. Päinvastoin, hengen oppilaan on täytettävä velvollisuutensa huolellisesti.

sa ja puutteensa sellaisina kuin ne ovat; missään suhteessa ei saa pettää itseään. Sisäisen rauhan harjoittaminen ja oman elämän tarkkailu eivät johda maailmasta vieraantumiseen. Päinvastoin, hengen oppilaan on täytettävä velvollisuutensa huolellisesti.

Erillisten rauhan hetkien vaikutus alkaa vähitellen ulottua arkielämään. Ihmisessä kasvaa rauhallisuus eikä hän enää menetä tasapainoaan ja malttiaan kaikenlaisten sattumusten vuoksi. Ennen henkistä koulutusta loukkaus on voinut aiheuttaa suuttumisen, mutta nyt hän osaa suhtautua loukkaukseen täysin rauhallisesti ilman vihaa. Suuttumisella on ihmisen sisäisyyteen vakavat vaikutukset: vihaisuus pystyttää muurin sielunmaailman ympärille, mikä estää sielun elimiä kehittymästä. Sisäisen rauhan kasvu puolestaan johtaa sisäisten kykyjen syntymiseen, jotka mahdollistavat henkisen tiedon saavuttamisen. Sisäisen rauhan työstäminen – meditatiivinen elämä – nostaa ihmisen arkipäiväisen persoonallisuuden yli; ihminen oppii kuuntelemaan hiljaisuuden ääntä ja on sisimmässään kanssakäymisessä henkisen maailman kanssa.

Aivan vastaavasti P.E.:n tulkinnessa Vuorisaaran ohje ”älä suutu” tarkoittaa mielen tyyneyden harjoittamista siten, että hyvyys meissä voisi kasvaa. Jos todella opimme sisäisen suutumattomuuden, meissä herää P.E.:n mukaan uusi sielunkyky: me alamme ymmärtää ja myös nähdä toisten ihmisten ajatuksia.

Steiner tuo esille, että jokaisella on sisimmässään korkeampi ihminen, joka pysyy piilevänä siihen saakka, kunnes se herätetään. Tämäkin Steinerin opetus on täysin identtinen ruusu-ristiläisyyden ydinopetuksen kanssa: henkisen pyrkimyksen päämääränä on korkeamman minän herääminen ja kristustajunnan syntyminen, jota kutsutaan myös uudestisyntymiseksi tai Damaskos-kokemukseksi. Tämä edellyttää puhdistuksen tien kulkemista ja itsekkään persoonallisuuden voittamista.

Valmistus, valaistus ja vihkimys

Steiner esittää koulutustien kolme vaihetta (valmistus, valaistus ja vihkimys), jotka johtavat tiettyyn vihkimystasoon. Hän ei tarkenna, miten vihkimystaso liittyy Salaiseen tai Valkoiseen Veljeskuntaan, josta teosofia ja myös Steiner itse toisaalla puhuvat. Steiner toteaa, että henkisen tiedon oppilas saa ajallaan tiedon maailman vihittyjen olemassaolosta.

Valmistus

Valmistuksen avulla muodostellaan ihmisen korkeammat aistit ja toiminnan orgaanit.

Steiner antaa tätä tarkoitusta varten erilaisia meditatiivisia harjoituksia, jotka auttavat korkeampien aistien kehitystä. Harjoitusten seurauksena alkaa hämmöittää sielunmaailma eli astraalitaso. Ihminen tulee täysin tietoiseksi siitä, että tunteet ja ajatukset ovat omassa maailmassaan yhtä todellisia kuin esineet fyysisessä maailmassa. Väärä ajatus voi olla yhtä tuhoisa ajatusmaailmassa kuin luoti fyysisessä maailmassa.

Äänten maailmaan eläytyminen toimii tärkeänä harjoituksena, joka mahdollistaa kyvyn ikään kuin sulautua olentoon, josta ääni lähtee. Harjoituksen myötä luonto alkaa ilmaista ihmiselle salaisuuksiaan ja ihminen alkaa kuulla sielullaan. Tarvitaan myös toisen ihmisen kuuntelemisen opettelua: kuunneltaessa oman sisimmän on vaiettava ilman, että ilmaistaan tai edes ajatellaan toisen mielipiteiden hyväksymistä tai vastustamista. Kuuntelun hiljaisuuden on ulotuttava myös tunteisiin, kaikki torjuvat ja hyväksyvät tunteet on opittava kuunneltaessa voittamaan.

Tämä voi kuulostaa arkielämän kannalta hyvin kummalliselta, mutta Steinerin ohje tähtää syvemmälle: ihmisen tulee oppia kuuntelemaan toisen sanoja epäitsekästi, itsensä unohtaen. Oikean kuuntelun kautta hengen oppilas oppii kuulemaan sanojen kautta toisen ihmisen sielua. Tämän harjoituksen seurauksena kehittyy uusi sisäinen kuulolaisti, joka mahdollistaa korkeampien henkisten totuuksien, ”sisäisen sanan” havaitsemisen. Ihminen ei osaa kuunnella, jos hänellä on turhan puhumisen tarve. Tämä ei tarkoita sitä, etteikö hengen oppilas voisi puhua. Puheen oikea käyttö edellyttää harkintaa ja lempeää suhtautumista toista ihmistä kohtaan.

Oikean kuuntelun harjoittaminen, puheen hallinta ja edellä esitetty sisäiseen rauhaan liittyvä ehdoton rehellisyys itseä kohtaan tuovat mieleen Vuorisaarnan, jossa Jeesus kieltää vannomasta ja varoittaa turhista sanoista. P.E.:n tulkinnassa tämä kehottaa ehdottomaan rehellisyyteen itseään ja toisia kohtaan, kielen hillintään ja hiljaiseen kuunteluun. Näiden harjoittaminen kehittää P.E.:n mukaan uutta aistia, joka mahdollistaa ihmisten kykyjen ja taipumusten ymmärtämisen; nämä ovat yhteydessä ihmisen eetteriruumiin eli elämänruumiin kanssa. Jos ihminen osaa olla sisäisesti totuudellinen, hän kykenee näkemään totuuden maailmassakin.

Valaistus

Tällaisia kohteita voivat olla kristalli, kasvi ja eläin. Myöhemmässä vaiheessa voi käydä tarkastelemaan ihmistä ja ihmiselämän ilmiöitä. Intensiivinen syventyminen herättää Steinerin

mukaan tiettyjä tunteita ja ajatuksia, jotka vaikuttavat myös tarkastelun päätyttyä. Tällaisista ajatuksista muodostuvat henkisen näkemisen silmät, joiden avulla ihminen alkaa vähitellen nähdä sielullisia ja henkisiä värejä. Kyvyn saavutettuaan hän kohtaa olentoja, jotka eivät ilmene fyysisessä maailmassa.

Steiner korostaa varovaisuuden merkitystä ja fyysisen maailman yhteyden tärkeyttä. Koulutuksen aikana on jatkuvasti kehitettävä moraalista voimaa, sisäistä rehellisyyttä ja ulkoista havaintokykyä. On erittäin tärkeitä, että hengen oppilaan luonnonkauneuden taju ja myötätunto ihmisiä ja eläimiä kohtaan kasvavat. Jos näin ei tapahdu, valaistus epäonnistuu ja seuraukset voivat olla vaarallisia. Tässäkin yhteydessä Steiner korostaa moraalisen luonnon puhdistusta, koska uudet kyvyt voivat antaa valtaa toisten ihmisten ylitse. Hengentieteen kultainen sääntö kuuluukin: ”Kun yrität astua yhden askeleen eteenpäin henkisten totuuksien tajuamisessa, astu samalla kolme askelta eteenpäin luonteesi kehittämässä.”

Steiner myös varoittaa, että henkisiä harjoituksia ei saa tehdä siten, että tulee laiminlyöneeksi elämän velvollisuudet. Ihmisen täytyy oppia odottamaan kärsivällisesti. Tulokset tulevat hitaasti ja vasta silloin, kun korkeammat voimat katsovat ihmisen arvolliseksi. Toisaalta tarvitaan rohkeutta ja itseluottamusta. Vastaavasti ruusuristiläisissä piireissä sanotaan, että totuudenetsijä ei saa pelätä, mutta hän ei myöskään saa toimia uhkarohkeasti.

Vihkimys

Valmistuksen ja valaistumisen aikana ihminen on oppinut henkisesti havaitsemaan. Tätä tarvitaan, jotta tietyistä henkisen maailman tosiasioista voitaisiin saada vihkimyksen vaiheessa kokemuksia. Vihkimysvaiheen alussa on ”kokeita”, joita voi vertauskuvallisesti kutsua elementtikokeiksi (Ervast, 1980). Steiner kutsuu ensimmäistä koetta ”tulikokeeksi”. Sillä on yliaistillinen ja sisäinen puolensa. Yliaistillista puolta luonnehtii ”henkinen palamisprosessi”, jossa aistihavainnon verho häviää, ja ihminen oppii tajuamaan kuinka mm. elolliset olennot ilmenevät henkisesti korvalle ja silmälle. Tulikokeen sielullisena puolena on se, että ihminen on oppinut rauhallisena kestämiään kärsimyksiä, pettymyksiä ja epäonnistumisia. Tämän voi oppia tavallisessa elämässä ilman, että ihmisen tarvitsee olla tietoinen vihkimyksestä. Tulikokeen jälkeen voi vielä kääntyä takaisin henkisen koulutuksen tieltä, ja jatkaa vihkimyskokemuksia myöhemmässä inkarnaatiossa. Tulikokeen läpäiseminen tekee ihmisen kykenevämmäksi ihmisyyhteisön jäseneksi, jatkoipa hän henkistä koulutustietä tai ei.

Seuraavaa koetta edeltää ”henkisen kirjoitusjärjestelmän” oppiminen. Tämän avulla oppilas oppii tuntemaan velvollisuuksia, joista hän ei aikaisemmin tiennyt mitään. Suoritettavaa koetta Steiner nimittää ”vesikokeeksi”, koska henkisellä tasolla puuttuu ulkoisten olosuhteiden tuki hieman samaan tapaan kuin vesillä liikkeessa. Kalevalaisissa mysteereissä kuvataan ilmeisesti samaa asiaa näin (Lönnrot, 1829)

Ihminen kokee saavansa koulutuksessa tietyn tehtävän, jonka suorittaminen edellyttää valmistuksessa ja valaistuksessa saatuja havaintoja ja henkisen kirjoituksen ymmärtämistä. Jos hän toimii oikein, on koe läpäisty. Tähänkin kokeeseen liittyy sisäinen ominaisuus: koe antaa tilaisuuden kehittää itsehallintaa. Ihminen osaa noudattaa korkeita ihanteita ja suorittaa velvollisuutensa toiveistaan ja mieltymyksistään huolimatta. Hän oppii luopumaan kaikista ennakkoluuloistaan. On mahdollista, että henkisen tiedon oppilas on suorittanut tämän kokeen sielullisen osan tiedottomasti tavallisessa elämässä jo ennen henkisen koulutuksen tielle astumistaan.

*”Soutelemme, joutelemme,
Noien velhojen vesille,
Tietomiesten tienohille,
Lakkipäien lainehille,
Miesten syöjälle selälle,
Urosten upottajalle...”*

Kolmatta koetta Steiner kutsuu ”ilmakokeeksi”. Siinä ihminen on tilanteessa, jossa hänen täytyy löytää itsestään käsin tiensä, hän ei saa ulkopuolelta toiminnan aihetta. Kokeen suorittami-

nen edellyttää, että ihminen löytää korkeamman minänsä ja osaa noudattaa hengen oivallusta. Tässäkin kokeessa tavallinen elämän toimii kouluna; tilanteet, jotka vaativat nopeaa päättäväisyyttä ja mielenmalttia antavat harjaannusta ilmakokeeseen.

Kolmannen kokeen suoritettuaan ihminen saa astua ”korkeamman tiedon tempeliin”. Hänen on ”vannottava vala”, jossa hän lupaa, ettei ”kavalla” henkistä tietoa. Tässä vala on symbolista puhetta, koska kyse ei ole varsinaisesta valan antamisesta vaan kokemuksesta, joka antaa avaimet ymmärtää kuinka henkistä tietoa voidaan käyttää ihmiskunnan palvelukseen.

Vanhoissa mysteeriotraditioissa pyrkijä käy läpi elementtikokeet ja valan vertauskuvallisesti; henkisen tiedon tiellä ne ovat todellisuuksia.

Eräitä henkisen koulutuksen vaikutuksia

Edellä viitattiin korkeampiin aisteihin. Niiden kehittyminen on yhteydessä tsakroiin; henkisen koulutuksen kannalta merkityksellisimmät sijaitsevat silmien välissä, kurkunpään kohdalla, sydämen seudulla ja vatsanpohjan lähellä. Tsakrat alkavat harjoitusten myötä ensin kirkastua ja sitten ”pyöriä”, jolloin henkinen havaitseminen herää. Kullakin tsakralla on oma merkityksensä yliaistillisten havaintojen tekemisessä. En ole missään muualla lukenut niin yksityiskohtaista tsakrojen ja niiden merkityksen kuvausta kuin mitä Steiner kirjassaan esittää.

Tsakrojen kehittymisen edellytykset ovat eettistä laatua; ne ovat jokapäiväisen elämän vaatimuksia. Kuhunkin tsakraan liittyvät omat ohjeensa ja kehitystehtävänsä. Esimerkiksi kurkkutsakran ”lehtien” – tosin Henkisen tiedon tiessä ei käytetä ilmaisia kurkkutsakra tai sydäntsakra – kehittämiseksi Steiner antaa seitsemän ohjetta, jotka jo jossakin muodossa sisältyvät aiemmin esitettyihin edellytyksiin. Esimerkiksi yhtenä edellytyksenä on se, että hengen oppilas pyrkii suorittamaan tehtävänsä yhä paremmin ja täydellisimmin. Opetus esiintyy myös Uudessa Testamentissa: Jeesus neuvoo olemaan vähässä uskollinen, jotta voi kasvaa paljon vartijaksi. Vastaavasti P.E.:n opetuksissa arkisten velvollisuuksien tunnontarkka täyttäminen on esoteerisen pyrkimyksen perusta.

Se on P.E.:n mukaan toisaalta oppimista luotettavaksi ja uskolliseksi palvelijaksi, ja toisaalta vanhasta karmasta vapautumista.

Henkisen tiedon oppilaan unielämisessä tapahtuu muutoksia. Ennen unet olivat sekavia ja sattumanvaraisia, mutta henkisen koulutuksen myötä ne alkavat saada säännönmukaisen luonteen.

Unikuvat eivät enää ole pelkkää fyysisen maailman heijastusta, vaan niissä on mukana henkisen maailman ilmausta.

Ero valvetietoisuuden ja unitietoisuuden välillä alkaa hävitä. Unikuvien maailmassa tulee ilmi korkeampi todellisuus. Muutos ulottuu myös syvän unen tilaan (P.E. kutsuu tätä salatajunnaksi), josta alkaa tulla tietoisuuden kokemuksia. Pitkän kehitysprosessin jälkeen ihminen saavuttaa jatkuvan tietoisuudentilan, joka ei katkea unessa eikä kuolemassa.

Steiner puhuu korkeamman minän syntyisestä tietoiseen olemassaoloon. Ihmisen tulee kasvaa yhdeksi korkeamman minänsä kanssa. Jotta korkeampi minä olisi elinkykyinen, täytyy ihmisellä olla kaikki välttämättömät henkiset elimet ja taipumukset. Steiner kiinnittää erityistä huomiota sydäntsakran kehittämiseen, koska juuri sen avulla korkeampi minä tekee fyysisen minän välineekseen ja käyttää sitä. Tässä on taas yhtymäkohta P.E.:n (ja Paul Bruntonin) opetuksiin. Myös P.E.:n edustamassa esoteriikassa sydäntsakralla on keskeinen rooli: se on ensimmäinen tsakra, joka herää Uuden Liiton tiellä toimintaan (Ervast, 1955).

Henkisen tiedon tien aikaisemmissa versioissa Steiner käytti ilmaisua ”kundaliinituli” ja sen herättäminen; myöhemmissä versioissa hän muutti ilmaisan muotoon ”henkisen havaintokyky”. Vuoden 1912 suomennoksessa Steiner toteaa, että kundaliinitulen herättämisestä ei julkisesti ilmoiteta mitään, vaan se kuuluu esoteerisen koulutuksen piiriin. Ilmeisesti sekä Uuden että Vanhan Liiton esoteriikassa tsakrojen elävöitymiseen liittyy kundaliinin herääminen. P.E.:n mukaan sitä ei saa yrittää itse herättää; sen herättää Uuden Liiton tiellä Jeesus Kristus (Ervast, 1955).

Hengen oppilaalle eettisten ehtojen noudattaminen on välttämätöntä, muussa tapauksessa hän joutuu helposti harhojen ja erehdyksen valtaan astuessaan valmistumattomana korkeampaan maailmaan. Steiner toteaa, että eettisten edellytysten mukainen elämä on hyväksi myös sellaiselle totuuden etsijälle, joka ei halua syystä tai toisesta astua henkisen koulutuksen tielle. Eettinen pyrkimys ilman muita meditatiivisia harjoituksia vaikuttaa sielunelämään, vaikkakin hitaasti. Tässä voi nähdä jonkinlaisen eron P.E.:n opetusten kanssa: Vuorisaaran ihanteiden mukainen elämä on hänen mukaansa turvallisin tie. Myös tällä tiellä mietiskely on välttämätöntä; mietiskelyn kohteina ovat ihanteet ja oman elämän tutkiminen niiden valossa. Toisaalta P.E. antoi esoteerisen koulun oppilailleen meditaatio-ohjeita hieman samaan tapaan kuin Steiner tekee kirjassaan.

Kaksi kynnyksenpartijaa

Tietyssä kehityksen vaiheessa, joka liittyy tahdon, ajattelun ja tunteen eriytymiseen, henkisen tiedon oppilas kohtaa pienemmän kynnyksenpartijan.

Se ei ole ihmiselle olemassa ennen kuin hän on saavuttanut kyseisen kehitysvaiheen. Steiner kuvaa pienemmän kynnyksenpartijan kertomuksen muodossa; kuvaus on vaikeuttava.

Pelottava olento ilmestyy ihmiselle. Tämä olento on muodostunut menneiden elämien hyvistä ja huonoista puolista, jotka aikaisemmin olivat kietoutuneet hengen oppilaan omaan olemukseen; nyt ne irtautuvat hänestä.

Hahmo on pelottava, koska se on ihmisen omien aikaisempien elämien tulosta.

Kynnyksenpartija ei poistu enää ihmisen rinnalta, vaan väärä ajattelu ja toiminta näkyvät heti rumina vääristyminä sen hahmossa. Tämä kuvaus tuo elävästi mieleen Oscar Wilden romaanin Dorian Grayn muotokuva (Wilde, 2009), jossa Dorian Grayn moraaliton elämä näkyy hänestä tehdyn muotokuvan turmeltumisena. Ehkä Wilde kuvaa taiteilijan intuitiolla tilannetta, jossa pienempi kynnyksenpartija tulee näkyväksi liian aikaisin.

Pienemmästä kynnyksenpartijasta täytyy tulla täydellinen olento, muuten ihmisen joutuu pimeyteen ja tuhoon. Olento muuttuu loistavan kauniiksi vasta, kun menneet vääryydet on hyvitetty ja ihmisen on puhdistanut itsensä niin, ettei mikään paha ole hänelle enää mahdollista. Vasta sen jälkeen voi tapahtua kirkastuneen kynnyksenpartijan ja ihmisen jälleenyhtyminen.

Kynnys muodostuu pelon tunteesta. Jos ihminen vähänkään pelkää ohjata itse kohtaloansa, ei kynnystä pidä ylittää. Kynnyksen yli astuminen vie ihmisen maailmoihin, joissa hän aikaisemmin kulki vasta kuoleman jälkeen. Ennen kynnyksenvartijan tietoista kohtaamista yhteys katkesi kuolemassa; tällöin vain kohtalon voimat näkivät kynnyksenvartijan, jonka epätäydellisyys pakotti kohtalon voimat johtamaan ihmisen maan päälle yhä uudelleen uuteen ruumistukseen.

Steinerin kuvaus on kuin toisinto Buddhan puheesta talonrakentajalle Dhammapadasa:

”Monien syntymien kierroksen kautta olen kulkenut lakkaamatta talon rakentajaa etsien.

En löytänyt häntä. Syntyminen yhä uudestaan on kärsimystä.

Nyt olen nähnyt sinut, talonrakentaja! Etpä enää rakenna taloasi.

Kaikki orret ovat murtuneet, kurkihirsi on katkennut.

Nirvanaa lähestynyt mieleni on saavuttanut halujen lakkaamisen”

Henkinen koulutus valmistaa ihmisen kohtaamaan henkisen maailman kynnyksen pelkäämättä siten, että hän täysin tietoisena ottaa pienemmän kynnyksenvartijan hahmon uudelleen luomisen vastuulleen. Kynnyksen oikean ylittämisen jälkeen ihminen näkee elämäänsä vaikuttaneet syyt ja seuraukset eli ymmärtää oman luonteensa ja kohtalonsa karmallisen taustan. Tästä lähtien hän kokee kuoleman tietoisesti. Näin toteutuu vanhojen mysteerien vaatimus, jossa vihittävältä vaadittiin, että hän on oppinut eläessään kuolemaan.

Jonkin ajan kuluttua henkisen tiedon tien kulkija kohtaa suuremman kynnyksenvartijan. Tämänkin kohtaamisen Steiner esittää kertomuksen muodossa. Ihminen kohtaa korkean valo-olennon, jonka kauneus on ylimaallista. Suuri kynnyksenvartija kertoo kahdesta tiestä, jonka ihminen voi valita. Valinta teiden välillä ei Steinerein mukaan ole helppo. Ensimmäinen tie vie yksilölliseen autuuteen; tällä tiellä ihminen voisi astua vapautuneena yksilönä henkiseen maailmaan eikä hän enää tarvitsisi fyysistä ruumista sen nykyisessä muodossa. Mutta tämä tie on musta, koska ihminen asettuu muun maailman ulkopuolelle ja lopulta jää jälkeen muun ihmiskunnan kehityksestä. Toinen tie, jolla valkeat opettajat auttavat – teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan mestareista –, kasvattaa ihmisestä epäitsekkiään ihmiskunnan ja muun luomakunnan palvelijan. Suuri kynnyksenvartija sanookin, että hän ei voi olla onnellinen niin kauan kuin maailmassa on vielä onnettomia. Jos ihminen valitsee valkean tien, hän voi kerran yhtyä korkeampaan kynnyksenvartijaan. Antroposofinen hengentiede pääpiirteittäin teoksessa Steiner täsmentää, että suuri kynnyksenvartija on itse asiassa Kristus-olento, josta tuli Steinerein myöhemmän antroposofian kenties kaikkein keskeisin teema.

Steinerin kuvaus kahdesta tiestä muistuttaa arhatin ja bodhisattvan teiden kuvauksia buddhalaisuudessa. Eräässä Viisauden mestarien kirjeessä arhatin henkilökohtaisen pelastuksen tietä kutsutaan ”ainoastaan laajentuneeksi ja häikäiseväksi itsekkyydeksi” samaan tapaan kuin suuri kynnyksenvartija Steinerein kuvauksessa tekee.

Arviointia

Johdannossa mainitsin, että Steinerein tarkoituksena oli, että kirjan muodossa esitetyt esoteeriset ohjeet voisivat korvata henkisen opettajan tai ainakin opettajan rooli olisi erilainen kuin vanhoissa mysteereissä.

Kuitenkin Steinerein tarkoittamalla modernilla henkisen koulutuksen tiellä suullisella opetuksellakin oli oma roolinsa: hän aloitti vuonna 1904 esoteerisen koulun, jossa mm. annettiin opastusta meditatiivisessa elämässä.

Ensimmäisessä esoteerisessa koulussa oli myös rituaalinen puolensa; koulu oli järjestetty vuodesta 1906 alkaen vapaamuuraripohjal- le. Toiminta jatkui vuoteen 1914 ensimmäisen maailmansodan puhkeamiseen saakka. Steiner perusti uuden esoteerisen koulun vuonna 1923, josta hän ehti avata vain ensimmäisen luokan (Kierch, 2006).

Steiner suunnitteli jatkoa Henkisen tiedon tielle; hänen elinaikanaan kaikissa versioissa oli merkintä ”1. osa”. Toinen osa ei koskaan ilmestynyt, mutta teosta Henkisen tiedon asteet pidetään antroposofien keskuudessa toisena osana (Dietler, 2009). Myöhemmissä opetuksissaan Steiner tarkensi kuinka meditaatietie voisi kehittyä tutkimustieksi; hän mm. selvitti imaginaation, inspiraation ja intuition kyvyt, jotka voisivat kehittä Henkisen tiedon tien harjoituksia tekemällä.

Teosofisen Seuran silloinen presidentti Annie Besant antoi siitä ylistävän lausunnon englanninkielisen käännöksen esipuheessaan. Steinerille myönnettiin Subba Row -mitali kirjan johdosta.

Steiner koki, että hän sai kirjan kirjoittamisen tehtäväkseen suoraan henkiseltä maailmalta ja toivoi, että kirjan ohjeita seuraamalla antroposofien keskuuteen olisi syntynyt joukko ihmisiä, jotka olisivat voineet tarkistaa hänen hengentieteellisiä tutkimustuloksiaan. Samalla näissä ihmisissä olisi kasvanut mittavat kyvyt ihmiskunnan auttamistyöhön. Näin ei kuitenkaan tapahtunut, mikä oli Steinerille pettymys. Steiner mainitsi asiasta eräälle antroposofil- le mm. seuraavaa (Kruse, 2009): ”Henkinen maailman heittää silloin tällöin syötin. Tällä kertaa ei onkeen jäänyt mitään.” Kenties on toiveita siitä, että Steiner voisi tulevaisuudessa hieman korjata arviotaan, sillä antroposofien keskuudessa on syntynyt uusi virike ottaa kirjan harjoitukset ja ohjeet vakavalta kannalta (Jairi, 2009).

Ei ole yllättävää, että Steiner pettyi odotuksissaan. Näin lienee perusteltua ajatella, koska Henkisen tiedon tien eettiset vaatimukset ovat erittäin vaativia. Ohjeita on kymmenittäin, ja ne sisältävät hyvin korkeita ihanteita. Kuten olen yrittänyt tuoda esille, ne ovat täysin Vuorisaaressa hengen mukaisia. Ruusuristiläisestä näkökulmasta voi sanoa, että Henkisen tiedon tie sisältää varsin yksityiskohtaisen kuvauksen puhdistuksen tiestä, joka yleensä kestää useita elämiä. Jostakin on kuitenkin aloitettava. Olen täysin vakuuttunut siitä, että mihin tahansa aidoosti henkiseen tiehen kuuluu oleellisena osana eettinen pyrkimys.

Steiner puhuu henkisen maailman kynnyksen ylittämisestä ja henkisen havaintokyvyn kehittämisestä. P.E. puolestaan puhuu taivaasten valtakunnan jäseneksi tulemisesta ja sen mukanaan tuomista uusista kyvyistä.

P.E.:n suosittamalla tiellä henkisen maailman kynnys on turvallista ylittää vast sitten, kun ihmisessä on syntynyt kristustajunta. Tällaisen tulkinnan voi kyllä tehdä Steinerinkin opetusten pohjalta, kun tutustuu huolellisesti Steinerin upeaan kuvaukseen kynnysenvartijoista. Näyttää siis siltä, että Steiner ja P.E. kuvaavat pitkälti samoja asioita eri käsitteillä. Ehkä P.E.:n opetuksissa yliaistillisten kykyjen kehittyminen tosiaan tapahtuu hitaammin puhtaasti eettistä tietä, kuten Steiner asian ilmaisi. Todellinen esoteerinen tie on kuitenkin vakaville pyrkijöille avoin, ja mielestäni Steinerin mestariteos voi toimia siinä erinomaisena oppaana.

Lähteet

Dietler, Urs (2009). Antroposofian tieteellinen perusteos. *Takaja* 4/2009, s. 9-11.
 Ervast, Pekka (1955). Vihkimyksen polku ennen ja nyt. Ruusu-Risti..
 Ervast, Pekka (1980). Kiusausten koulussa. Ruusu-Ristin kirjallisuuseura r.y..
 Ervast, Pekka (1986). Jeesuksen salakoulu. Ruusu-Ristin kirjallisuuseura r.y..
 Jairi, Mikko (2009). "Henkisen tiedon tie" – viikonloppu nuoriso-osaston järjestämänä 9.-12.10.2009 Dornachissa.
Takaja 4/2009, s. 14.
 Kierch, Johannes (2006). A History of the School of Spiritual Science – The First Class. Temple Lodge.
 Kruse, Dirk (2009). Henkisen tiedon tie – sata vuotta myöhemmin. Uusi läpimurto.
Takaja 4/2009, s. 11-13.
 Lönnrot, Elias (1829). Kantele, Toinen osa. Saatavissa Internetistä osoitteesta (sivuilla vierailtu

19.7.2012):http://www.mrasilainen.com/kalevala/2_K.pdf

O'Neill, George & O'Neil, Gisela. A Study Guide and Diagrams to "Knowledge of Higher Worlds and its Attainment". Saatavissa Internetistä osoitteesta (sivuilla vierailtu 17.7.2012): <http://www.organicthinking.org/O'Neil%20>

Menu.html

Shantideva (1993). *Opas bodhisattvan elämäntapaan*. Dharmakustannus, s. 326.

Saatavissa Internetistä osoitteesta (sivuilla vierailtu 19.7.2012):

<http://www.dharmakeskus.fi/bodhi/0.htm>

Steiner, Rudolf (1912). Kuinka saavutetaan tietoja korkeammista maailmoista? Teosofinen kirjakauppa ja kustannusliike.

Steiner, Rudolf (1964). Antroposofinen hengentiede pääpiirteittäin. Oy Antropos Ab.

Steiner, Rudolf (1987). Henkisen tiedon tie. Suomen antroposofinen liitto.

Zajonc, Arthur (1994). Afterword to Rudolf Steiner's "How to Know Higher Worlds".

Saatavissa Internetistä osoitteesta (sivuilla vierailtu 17.7.2012): http://steinerbooks.org/research/archive/how_to_know_higher_worlds/how_to_know_higher_worlds.pdf

Wilde, Oscar (2009). *Dorian Grayn muotokuva*. Otava.

Toimituskunta:

Jarmo Anttila
päätoimittaja
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Marita Soukka
lehden taitto ja kuvat
aineisto e-mail:
marita.soukka@kolumbus.fi

Aija Tuukkala
Merja Lännerholm
Pirjo Matikainen
Markus Salokas

Tilaajapalvelu:
Ma ja ke klo 18.00-19.00
Kari Valula
Puh. 050-527 0810
aurinko111333@suomi24.fi

Ruusu-Risti -lehti:
Sampo FI768000191068834

www.ruusuristi.fi
Julkaisija: Ruusu-Risti r.y.
Merimiehenkatu 31

Painopaikka
Paintek Oy

Ruusu-Ristin
Helsingin yleisöesitelmät kevät 2013
Sunnuntaisin klo 12.00

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

20.1 Jarmo Anttila: Mikrokosmos ja makrokosmos

27.1 Jarmo Ikola: Kosmiset lait

3.2 Eila Tarasti: Helvi Leiviskä, ruusuristiläinen säveltäjä

10.2 Jari Jokilehto: Rakas ystäväni, Kuolema

17.2 Jukka Sarno:

24.2 Aija Tuukkala: Uudistuminen Kalevalassa

3.3 Leena Rinkinen: Uusi liitto

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00.
Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691.
Käynti sivuovesta. Maksuton.

Meditaatio tiistaisin klo 19.30 ja sunnuntaisin klo 10.30.
Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773. Käynti sivuovesta. Maksuton.

Ruusu-Risti-ryhmän
Tampereen yleisöluennot kevät 2013
Sunnuntaisin klo 13.00

Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

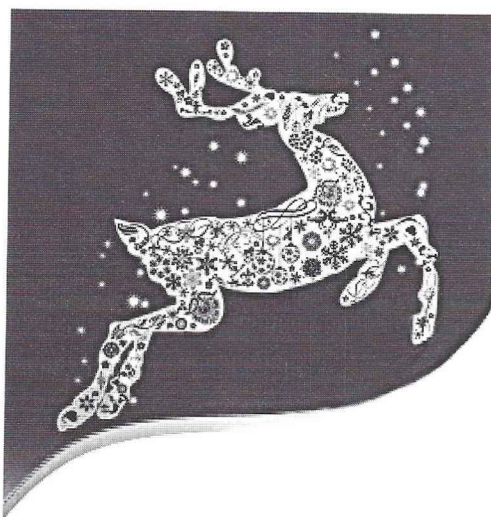
- 20.1. Rauno Rinkinen: Idän viisaat
24.2. Kauno Mannonen: Suomen uusi huomen
24.3. Marko Manninen: Uskonnot metodina
14.4. Leena Rinkinen: Uusi liitto

TEEMAILLAT

Keskiviikkoisin klo 17.00

16.1. 13.2. 13.3. 10.4.

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

*Rahastonhoitaja Leena Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas,
puh. 040-5403249*

*Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut:
Sampo FI8780001500059093*

*Kirjallisuusseuran johtaja Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas,
puh. 050-3740633*

*Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura r.y.:
Sampo FI3380001500078689*

*Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110
Porvoo, puh. 0400-615 872
Ruusu-Ristin Kukkarahasto: Nordea
FI3210115000430458*

Palvelukortti

☐ Uusi tilaaus ☐ Tilauksen peruutus

Nimi _____

Osoite _____

Puh. nro _____

☐ Tilauksen maksaja ☐ Os. muutos

Haluan, että lähetätte minulle lisää
tietoa järjestöstänne ☐

Nimi _____

Osoite _____

Puh. _____

Kirje-
posti-
merkki

Ruusu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki

*Tänä syksynä
se tuli jo varhain.*

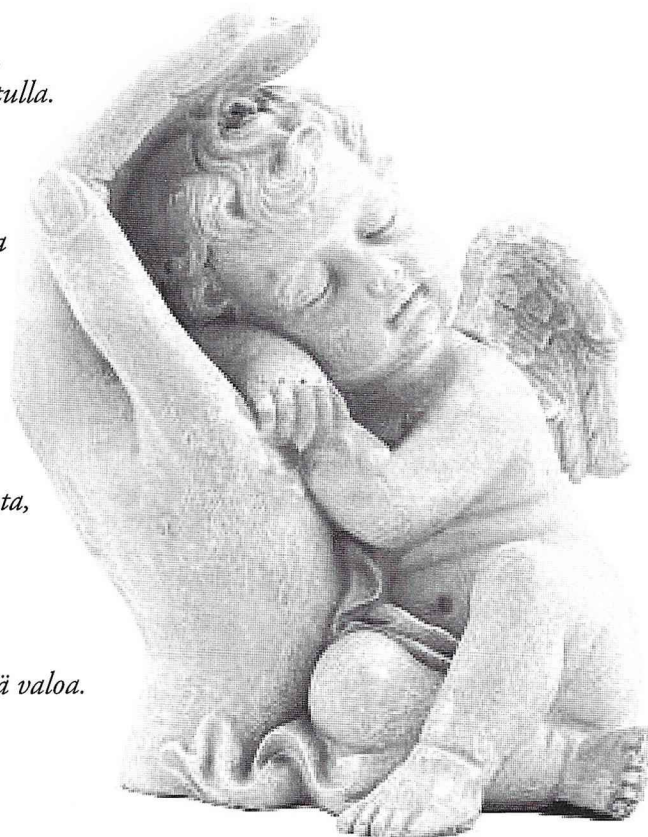
*Maan peitto,
valkoisen pilven
untuvakate, siipisulkien ravistama.*

*Niin myriadit valon kantajat
soljuvat läpi mustan, jäisen yön,
kattavat maan suuremman valon tulla.*

*Vielä se viipyy –
kirkkaus, joka on rauha mielessä ja
sydämessä, yhteen sulaneina
ja tarkoitus – ei se ole ajassa.*

*Sydän odottaa, ei ole valmis,
mieli haparoi, takertuu eikä luovuta,
ei päästä irti, ei anna lepoa.*

*Eihän Rakkautta voi pakottaa eikä valoa.
Kun on sen aika,
se on aina läsnä.*

*Yllättäen, äänettömänä hetkenä se alkaa soida
sisällä hiljaa, hiljaa... voimistuen
Kautta avaruuksien – kaikille suostuvana.*

Sallimmeko lapsen tulla?

Mauri

Kolme naista mestariluokalta

”Ei ole korkeampaa uskontoa kuin totuus” oli Helena Petrovna Blavatskyn eli HPB:n motto. Hän syntyi ensimmäisenä niistä kolmesta naisesta, jotka muuttivat maailmaa tuomalla ihmiskunnalle aivan uudenlaista henkistä inspiraatiota ja henkisen tieteen filosofiaa, joka perustuu luonnon tuntemattomille lainalaisuuksille ja kuinka elää sopusoinnussa niiden kanssa sekä antaa tietoa ihmisen henkisen kasvun mahdollisuuksista. Toiset inspiraation tuojat olivat Alice A. Bailey ja Helena Roerich.

Miksi nämä kolme naista pääsivät mestariluokalle oppilaitse? Siksikö että naisilla on hyvä intuitio. Miehet ovat mentaalisesti voimakkaita, mutta sanotaan intuition avulla saavutettavan korkeampaa tietoa. Joka tapauksessa näiden naisten ihmiskunnalle antama tietomäärä on valtava. Ja tämä tieto kestää, aika tai muoti ei kulje sen ohitse.

Helena Petrovna Blavatsky

Helena Petrovna Blavatsky (HPB) oli tyttönimeltään von Hahn. Hän syntyi 12. elokuuta vuonna 1831 vanhaan venäläiseen hallitsijasukuun silloisella Etelä-Venäjällä Jekaterinoslavissa, joka nykyään kuuluu Ukrainaan. Hänen äitinsä Helena Andrejeva oli isääkin vanhempaa aristokratiaa. Äiti oli arvostettu kirjoittaja ja häntä pidettiin eräänä naisten vapautusliikkeen perustajana.

Naimiskauppojen kautta äidin Dolgurokovin suku liittyi Romanofien sukuun, joka hallitsi Venäjää kolmesataa vuotta. Helenan serkusta tuli tsaari Nikolai II:n pääministeri. Helenan äiti kuoli vain 27-vuotiaana, mutta hän näki tyttäressään tämän kapinallisuuden, rohkeuden, loistavan älyn ja osittain myös tulevaisuuden, johon kuuluisi kärsimystä.

Kapinallinen kyseenalaistaja HPB:stä tulikin, hän ei lapsenakaan pelännyt yleistä mielialpidettä. Hän oli hyvin voimakastah-
toinen eikä hänelle oikein kukaan mahtanut mitään. Hänen voimakas psyykkisyytensä ilmeni jo lapsena välillä kaikkien kauhuksi. Hän vihasi yläluokkaisia tapoja ja sen pintasivistystä. Kun häntä painostettiin menemään tanssiaisiin pyyntätyenä muotiluomuksiin, hän poltti tahallaan jalkansa kiehuvaan vedessä ja sai olla rauhassa puoli vuotta.

HPB oli melkein 17-vuotias, kun hän nai keski-ikäisen kenraali Blavatskyn. Kolme kuukautta riitti avioliitoksi, HPB karkasi varastamalla hevosen ja ratsastamalla vuorten yli isoisänsä luokse. Pakomatkinsa vuosina 1848 -1858 hän vietti etsien mysteereitä Keski-Aasiassa, Intiassa, Etelä-Amerikassa, Ranskassa, Kanadassa, Englannissa, Saksassa, Meksikossa, Kreikassa, Afrikassa, Kaukaasiassa, Syyriassa, Italiassa ja yrittäen myös Tiibetiin. Vuonna 1854 HPB oli USA:ssa matkustaen siirtolaisten karavaanissa.

Lähtiessään Intiasta hän poikkesi Japanissa. Tiibetiin hän pääsi vasta vuonna 1868. HPB tapasi mestari Morian ja opiskeli mestarien ohjauksessa kaksi vuotta.

Kun HPB palasi Venäjälle, hän jatkoi tempujen tekemistä. Huoneessa saattoi riehua myrskytuuli, esineet liikkuvat tai hän loihiti ilmaan perhosia. Vuonna 1860 hän sairastui vakavasti. Haava sydämen alla, jonka hän oli saanut matkoillaan miekaniskusta, aukesi. Parannuttuaan hän lähti ulkomaille mieheksi pukeutuneena ja haavoittui Italiasa Mentanan taisteluissa vakavasti. HPB oli uhkarohkean luonteensa takia helppo nähdä seikkailijattareksi, vaikka hän teki ihmiskunnalle suunnattoman palveluksen teosofisen viisauden tuojana.

Jo lapsena HPB oli nähnyt lähellä kookkaan hindumiehen hahmon, joka pelasti hänet vaaroista. Kun hän 20-vuotiaana vuonna 1851 oli isänsä kanssa Lontoossa, hän näki saman hindun elävänä kadulla. Hänen sydämensä oli pysähtyä, hän halusi juosta karkuun tai heittäytyä mestarin jalcojen juureen. Myöhemmin hän meni yksin Hyde Parkiin ja tapasi hindun yllättäen siellä. Moria kertoi Valkoisen veljeskunnan odotettavan HPB:n perustavan teosofisen seuran, antoi tarkat ohjeet sen tehtävästä ja mitä kaikkia hankaluuksia siitä seuraisi. HPB kuvaili Moriaa ensitapaamisen jälkeen päiväkirjassaan seuraavasti: ”Hän oli pitkä ja tummahiuksinen. Tummat silmät olivat pistävät ja leimuavat. Hän oli Viisauden mestareiden esoteeristen koulujen johtaja. Moria on onnistunut hyvin suojaamaan ihmiskunnalta henkilöllisyytensä, mutta mitä ilmeisimmin hän oli raijputilainen prinssi.

Klaani kuului kuninkaalliseen sotilaseliittiin Intiassa.”

Toinen HPB:tä kouluttava mestari oli Koot Hoomi. Hän oli korkea-asteinen vihitty ja aateline Kashmirista. Hän oli pitkä, hiukset kultanvaaleat ja silmät syvänsiniset. Koot Hoomi oli opiskellut Oxfordissa ja puhui erinomaista englantia. Molemmista on piirretty kuvat. Yhdennäköisyys on epävarma, koska kuvat on piirretty HPB:n kuvailun mukaan.

HPB:n piti viettää kolme vuotta Tiibetissä koulutettavana ja hän sai isältään luvan matkustaa Intiaan. Vasta vuonna 1864 hän sai henkilökohtaista opetusta mestari Morialta. Vuonna 1873 tämä avataara vei muinaisen viisauden mielessään ja sydämessään Amerikkaan, mutta joutui ensin henkensä pitimiksi työskentelemään ompelijana. Vuonna 1875 hänellä oli toinen pika-avioliitto Michael C. Betanellyn kanssa, tarkoituksena ei ollut vakava parisuhde, vaan auttaa kyseinen mies USA:an. Vuonna 1874 HPB tapasi eversti Henry Steel Olcottin. Paljastettu Iisis ilmestyi vuonna 1877 ja USA:n kansalaisuuden hän sai vuonna 1878. Caves and Jungles of Hindustan ilmestyi vuonna 1880, Salainen oppi vuonna 1885 ja Teosofian avain vuonna 1889. HPB kuoli 8.5.1891 Lontoossa.

Teosofisen Seuran perustaminen

HPB:n voimakas ja erikoinen persoona varjosti hänen työtään ja jotkut jopa epäilivät voiko näin ristiriitainen ihminen olla henkinen ja tuoda teosofian sanoman ihmiskunnalle. HPB perusti Henry Steel Olcottin, William Q. Judgen ja muutaman muun kanssa Teosofisen Seuran New Yorkissa vuonna 1875.

Teosofinen Seura oli toimintoinen ehdottomasti HPB:n luomus, mutta ensimmäiseksi presidentiksi tuli Helenan läheinen ystävä Henry Steel Olcott, eversti, juristi ja toimittaja, jota ensin kiehtoivat psyykkiset ilmiöt. Kun he tutustuivat, kuvasi HPB Olcottia iloiseksi koiraksi, joka piti rakastajattarta ja juopotteli klubeissa. Oli miehellä siihen syynsäkin, kun avioliitto kariutui neljän lapsen kuolemaan. Kun Olcottista tuli buddhalainen, hän oli jo se pitkäpartainen ja paljain jaloin kulkeva alan auktoriteetti. Siinä vaiheessa perusjoukon ansiosta myös Euroopassa oli alkanut buddhalaisuuden renessanssi. HPB ja Olcott lähtivät Intiaan vuonna 1878. Myöhemmin myös päämaja siirrettiin sinne ja vuonna 1882 Teosofisesta Seurasta tuli kansainvälinen järjestö. HPB tutustui A.P. Sinnettiin, joka oli mestareiden kanssa kirjeenvaihdossa vv. 1880 - 1885. Kirjeenvaihto ilmestyi nimellä Viisauden mestareiden kirjeet A.P. Sinnetille. Näitä alkuperäisiä kirjeitä on säilytettyinä British Librarian harvinaisten käsikirjoitusten osastolla.

Adyarin päämajassa Intiassa tapahtui skandaali, kun henkilökuntaan kuuluvan Coulombien pariskunnan paljastuskirjoitus kristillisessä lehdessä väitti, että HPB olisi petkuttaja ja huijari, mestarit ovat hänen keksintönsä ja mestareiden kirjeet ovat HPB:n kirjoittamia. Kirjoitus melkein hajotti seuran. HPB muutti Saksaan, jossa hän sai vv. 1886 – 1887 ilman taloudellisia huolia jatkaa Salaisen opin kirjoittamista. Sieltä HPB muutti Englantiin, jossa hän sai elää elämänsä loppuun.

Vuonna 1890 HPB perusti 12 jäsenen esoteerisen sisäpiirin, johon kuuluivat mm.

kreivitär Wachtmeister ja tuleva Teosofisen Seuran puheenjohtaja Annie Besant. HPB kuoli vuonna 1891 toukokuun 8. päivä, jota teosofinen liike yhä juhlii Valkoisen lootuskukan juhlanä. Hänellä oli huono sydän, reumatismi, munuaissairaus ja flunssan komplikaatioita. Viimeiset sanat olivat: ”Pidä yhteys katkeamattomana. Älä anna viimeisimmän inkarnaationi olla epäonnistunut.” HPB tuhkattiin ja kaikkien tapojen vastaisesti hänen tuhkinsa siroteltiin kolmelle mantereelle USA:an, Eurooppaan ja Intiassa Ganges-jokeen.

HPB:n eräs henkinen tehtävä oli tuoda julkisuuteen viisauden mestareiden olemassaolo. Hän toi julki, että nämä harvinaiset ja loistavat olennot, ihmiskunnan vanhemmat veljet ovat todella olemassa. Nämä veljet ovat aloittaneet tavallisina ihmisinä ja sen jälkeen alkaneet auttaa muita totuudenetsijöitä. He ovat suuria sieluja, jotka itsensä uhraavan palvelun kautta, intensiivisen yrittämisen ja jatkuvan ajattelun avulla olivat voittaneet fyysisen tason. Lisäksi HPB toi julkisuuteen pienen osan näiden mestareiden viisaudesta. HPB toi teosofian ihmiskunnalle täsmälleen oikeaan aikaan. 1800-luvulla tiede alkoi kehittyä hyvin kapeaan materialistiseen suuntaan, universumista oltiin tekemässä kuollutta konetta. Myös uskonnolliset yhteisöt olivat kadottamassa henkiset siteensä ja kulkemassa tieteen suuntaan, jossa tärkeimpinä saavutuksina olivat materiaaliset hyvinvointiamme tukevat keksinnöt. Salainen oppi oli hyvin pitkälle tarkoitettu tiedettä inspiroimaan, mutta teos ei ole vielä täyttänyt tätä tehtäväänsä. Salainen oppi on täynnä pyhää tiedettä kuten idän viisautta, filosofiaa, psykologiaa, astronomiaa, astrologiaa ja alkemia.

Ihmiskunnan eettinen kehitys

Nyt ihmiskunta elää muutoksen kynnyksellä. Ilmastomuutos on kiistaton tosiasia, finanssikriisi on hävittämässä rahan arvoa ja ihmiskunta ei ole vielä saavuttanut sitä tietoisuuden muutosta mikä meidän todella pitäisi tehdä. Osa tutkijoista on hyvin huolissaan, koska monet muutokset eivät enää ole ennakoitavissa. Ehkä olemme liian pitkään rakentaneet maailmaamme ja ihmiskuvamme pelkän materiaallisen näkemyksen varassa ja tasapaino hengen ja materian välillä on heilahtanut.

HPB toi ihmiskunnalle tietoisuuden henkisestä ihmisestä, joka meissä yhä nukkuu pitkää unta, kuten prinsessa Ruusunen. Jokaisessa ihmisessä on piilevä jumaluus, Kristus-tietoisuus. Jokaisen ihmisen on itse tehtävä henkinen työ, ei ole olemassa vapaamatkustajia. Maailmassa on aina ollut suuria henkisiä opettajia kuten Hermes, Zoroaster, Krishna, Buddha ja Kristus. Kristus on henkisen hierarkian johtaja ja Viisauden Mestarit ovat hänen opetuslapsiaan. He työskentelevät inspiroijina kaikkialla maailmassa, eri kulttuureissa, uskonnollisissa, poliittisissa ja taloudellisissa järjestelmissä. Aasiassa on aina tiedetty ihmisen olevan taivaan ja maan välissä. Vertikaali on taivas, horisontti maa ja diagonaali ihminen. Ihminen on tässä asemassa luoja ja kun ihmiskunta kehittyy eettisesti, se on perusta ilmastomuutoksen torjumiselle, maapallon ja elämän harmonisoinnille. Jokaisella mestariluokan naisella oli oma tehtävänsä ja sanomansa. HPB perusti teosofisen liikkeen vuonna 1875. Samana vuonna kerrotaan arkkienkeli Mikaelin voittaneen

lohikäärmeen ja Jeesuksen ristiinnaulitun eetteritasolla. Sanotaan vuoden olleen myös alku vesimiehenajalle. Vaikka teosofinen sanoma hapattaa yhä maailmaa, teosofia koki myös suurta vastustusta. Vastavoimat olivat melkoiset ja HPB, monen mielestä lähes mahdoton ihminen, oli ainoa, joka kykeni kestäämään työnsä tuomat vastoinkäymiset. Fyysisesti ne lyhensivät ja heikensivät hänen elämänsä, henkisesti hän pysyi loppuun asti uskollisena tehtävälleen.

Teosofia aloitti aivan uudenlaisen rauhan työn, kun viisauden mestarit puhuivat ihmiskunnan yleisestä veljeydestä. Salainen oppi on yhä ehtymätön tietolähde. Ehkä se päättyy yhä useamman tiedemiehen työpöydälle, kun maapallolla etenevä muutos yhä etenee ja meidän on pakko yrittää ymmärtää kosmisia lakeja. Teosofinen liike alkoi hajota jo Blavatskyn elinaikana. Back to Blavatsky liikkeellä on oikeutuksensa, mutta niin myös lukuisilla vahvoilla oksilla, jotka kasvoivat teosofian juurista ja inspiraatiosta.

Helena Roerich

Maria, Jeesuksen äiti, oli korkeasti kunnioitettu kätkeyty opettaja. Toinen oli Madgalan Maria, joka oli suuri opettaja ja ehkä Jeesuksen tärkein opetuslapsi, mutta tästä ei ole sanaakaan

Raamatussa. Helena Roerich (HR) piti persoonaansa takalalla vähän samaan tapaan. Myös hän kuului Morian mestariluokalle. Helena toi maailmaan Agnijoogan opetukset.

Ne on julkaistu 14 osana ja ne sisältävät korkeinta henkistä filosofiaa mitä on annettu ihmiskunnalle. Jooga tarkoittaa yhdistymistä Jumalan kanssa ja Agni-jooga on tulijoogaa, joka voi yhdistää ihmisen korkeimpiin jumalaisiin periaatteisiin. Näillä Elävän etiikan lehdillä Helena Roerich on antanut ihmiskunnalle valtamerellisen tietoa.

Hän kertoo meille että jatkuvasti kehittämällä sisäisiä kykyjämme, jotka ovat nukkuneet lukemattomia tietämättömyyden, kärsimysten, sotien, kivun ja tuskan vuosisatoja, voimme saada yhteyttä tulisiin jumalaisiin kykyihin. Ne eivät ole muuta kuin korkeampia henkisiä lakeja ja niillä on vastineet syvällä salaisessa luonnossamme. Nämä kyvyt ovat siellä suoraan meissä, koska olemme suoraan korkeimman jumaluuden jälkeläisiä.

Agni-jooga

Agni tarkoittaa luovaa ja tuhoavaa henkistä tulta, menetelmä herättää henkisen tulitietoisuuden. Se on ajatuksen voima ja energia, joka voittaa muut energiat ja suuri voima Universumissa. Tulen maailma, on hengen maailman todellisuus astraalisuuden takana. Agni-joogassa ei ole mantroja, asanoita, tai meditaatiota eikä opettajaa tai mestaria, sanoo HR. Agnilla on kolme puolta: rakkaus, kauneus ja toiminta. Rakkaus on motivoiva voima Universumissa ja siihen sisältyy kauneuden ilmeneminen. Niitä seuraa toiminta, joka on voimaa ja tahtoa.

Agni paljasti itsestään tulisen kipinän jokaiseen atomiin, kun hän loi niitä. Meidän polkumme alkuperäiseen kotiimme täytyy olla päällystetty omilla löydetyillä ja paljastuneilla kyvyillä, avoimella ilmaisella omalla

yrittämisellä, uhrautumisella ja kovalla työllä. Minkä loistavan toivon hän antaa meille näyttämällä tien kuinka löytää nämä kyvyt, kehittää ja laajentaa niitä ja antaa meille tien tähtiin, jotta voimme taas olla todellisia Jumalan työskentelykumppaneita. Tämä todellisuus on ihmiskunnan tulevaisuus. Elävä etiikka yhdistää ihmisen ja kosmoksen yhteiseksi henkiseksi järjestelmäksi.

HR syntyi Venäjällä Pietarissa 13.2. 1879 tunnetun arkkitehdin tyttärenä. Hänen isänsä oli kenttämarsalkka Mikhail Kutuzovin lapsenlapsi. Marsalkka pysäytti Napoleonin joukot vuonna 1812. Helena oli hyvin herkkä ja sairasteli paljon, silloin kaksi kookasta miestä tuli hänen avukseen. Hän vietti kesiä äitinsä sisaren prinsessa Putyatinan maalla. Eläimet tulivat tervehtimään häntä aamuisin, kun hän meni niitä ruokkimaan. Kun aikuiset tulivat uteliaiksi erikoisen lapsen maailmasta, hän opetteli kätkemään ajatuksensa. Hän oppi varhain lukemaan ja luki paljon filosofiaa. 7-vuotiaana hän luki ja kirjoitti kolmella kielellä. Hän oli musikaalisesti ja taiteellisesti lahjakas ja hänelle ennustettiin loistavaa pianistin uraa.

Toisin kuitenkin kävi. Helena meni naimisiin kuvataiteilija Nicholas Roerichin (NR) kanssa vuonna 1901. Syvät tunteet ja yhteinen idealismi tekivät liitosta hyvin kestävän. HR oli vaatimaton ja pysytteli kuuluisan puolisonsa taustalla, vaikka todellisuudessa hän oli perheen valo, joka oli koko ajan vuorovaikutuksessa henkisen todellisuuden kanssa. Miehestä tuli maailmankuulu taiteilija, joka kirjoitti myös kirjoja ja oli vielä Pietarin aikoinaan puvustajana suunnittelemalla esimerkiksi Sergei Prokofjevin Kevätuhrin vaatetuksen ja lavasteet.

Heillä oli onnellinen perhe-elämä. Pojista George, josta olisi voinut tulla maailman-kuulu orientalisti, syntyi vuonna 1902 ja vuonna 1904 syntyi Svetoslav, josta tuli taiteilija.

Elävän Etiikan kirjat

Koko perhe uudisti ajattelua 1900-luvulla. Helena Roerichin päätuotannossa Elävän Etiikan 14 kirjassa on esitetty ihmisen evoluutiokehitys 2000-luvulla kuten henkiset ja eettiset opetukset, tieteellinen evoluutio ja kosmisten lakien toiminta. Elävä Etiikka käsittelee myös kulttuuria, henkisyyttä ja kasvatasta.

Helena Roerich eli vv. 1879 -1955. Hän oli filosofi, pianisti, tutkimusjohtaja ja monen instituutin perustaja. Roerichit asuivat Suomessa vv.1916- 1919 Sortavalassa ja NR piti näyttelyn Helsingissä. NR kävi usein Suomessa ja vietti kesät Pietarin lähellä Inkerinmaalla. Suomen aikana heistä tuli teosofeja ja HR alkoi kääntää Salaista oppia. Jo vuonna 1907 perhe vietti kesän Viipurin lähellä ja teki sieltä matkoja Etelä-Suomeen. He olivat paljon tekemisissä Aksel Gallen-Kallelan kanssa. Vallankumouksen jälkeen heillä ei ollut kotimaata, he asuivat Tukholmassa, Kööpenhaminassa ja Lontoossa.

Vuonna 1920 oli Nicholaksella ensimmäinen taidenäyttely New Yorkissa. Samoihin aikoihin Helena oli ollut yhteydessä mestarinsa Morian kanssa ja ensimmäinen agni-jooga kirja Morian puutarhan lehdet valmistui. Hän oli myös perustamassa Agni-joogayhdistystä New Yorkissa. Samalla he muuttivat USA:an. Vuonna 1925 he lähtivät Intiaan ja

kävivät Kashmirissa, Kiinassa, Mongoliassa, Altain kautta Moskovassa, Tiibetissä, jossa he menivät Lhasaan vaikeaa vuoristoreittiä pitkin.

Roerichit matkustelivat ympäri maailmaa ja pitivät näyttelyitä Intiassa, Kiinassa, Tiibetissä, Mongoliassa jne. Helena oli ainoana naisena mukana Tiibetin matkalla. Matka oli raskas hevosen selässä kylmässä viimassa ja välillä nälässä, mutta Helena oli karavaanille rohkaiseva esimerkki. Mitä suurimmat vaarat, sitä henkisesti rohkaisevampi hän oli. Heikon sydämen vuoksi Helenan pulssi nousi 140:een, mutta kukaan ei huomannut huolen häivää hänen kasvoillaan. Roerichit pitivät koko ajan matkapäiväkirjaa ja Pohjois-Kiinassa vuonna 1926 he kuvaavat merkittävän ufohavainnon. He kuvasivat sen ikään kuin valtavaksi mustaksi kotkaksi, jonka takana oli valtava ovaalin muotoinen esine. Se oli kirkas ja liikkui valtavalta nopeudella.

Vuonna 1927 ilmestyi ensimmäinen Elävän etiikan kirja Mongoliassa ja vuonna 1928 Roerichit asettuivat asumaan Länsi-Himalajalle, jossa Elävän etiikan kirjojen kirjoittamista jatkettiin yhteistyössä Idän henkisten opettajien, mahatmojen ohjauksessa. Kirjoissa oli perustana idän viisaus ja lännen tieteen modernit saavutukset ja ihmiskunnan kosminen evoluutio.

Ihminen vaikuttaa paljon kosmisiin prosesseihin ja on mahdotonta rakentaa tulevaisuutta kunnioittamatta tietoa ja kulttuuria. Ihminen on suoraan vastuussa ajatus-
tensa, sanojensa ja tekojensa perusteella.

Ei vaan hänen fyysinen ja psyykkinen terveys johdu niistä, vaan myös koko planeetan tilanne. HR kirjoitti aina. Hän piti koko elämänsä päiväkirjoja tarkkoine merkintöineen. HR koki, että totuuden etsiminen oli hänen elämäntehtävänsä. Hän kieltäytyi julkisuudesta, uskoen huomion kiinnittämisen hänen persoonaansa vievän huomiota töiden sanomalta. Vaikka Helena toimi taustalla, hän ei ollut erakko. Hän oli kirjeenvaihdossa opiskelijoidensa ja ystäviensä kanssa ympäri maailmaa. Riikassa julkaistiin vuonna 1940 HR:n kirjeitä. Hän kirjoitti myös paljon naisen roolista uudella ajalla. HR:ä pidetään suurena venäläisenä filosofina. Hänen suuruutensa on siinä, että hän aloitti planeetan ja koko ihmiskunnan uuden evoluution.

Tulen aikakausi

Pariskunta perusti Kullussa tieteellisten tutkimusten Himalaja- instituution. HR oli sen perustajajäsen ja kunniapuheenjohtaja. NR maalasi paljon kuvia matkoilta ja Himalajalta. Tunnettu maalaus Vuorten aarre kuvaa tapaamista kristalliluolassa ja mestarien joukossa on myös vaimo HR. Roerichit olivat aikansa julkkiksia. Kun Roerich keskuksia Corona Mundi perustettiin ympäri maailmaa, niistä tuli kulttuurikeskuksia. Helena käänsi Salaisen opin ohella Viisauden Mestareiden kirjeitä venäjäksi.

Svetoslov Roerich kertoi äidin järkevästi ohjanneen heidän elämänsä lapsesta seuraten heidän harrastuksiaan ja tunteitaan. Hän ei vaatinut mitään, mutta tuki aina tekemisiä. HR kirjoitti kasvatuksesta ja näki lapsen itsekkyyden kehittämisen rajoittavan lapsen tietoisuuden kasvua.

Lapsen lahjakkuuden tukeminen on tärkeää. Sekä Nicholas että George kirjoittivat matkoista kirjoja. Nicholas kirjoitti myös kirjat Idän tienhaarat ja Buddhismin perusteet. Hän kuoli vuonna 1947. Miehensä kuoleman jälkeen HR muutti poikansa Jurin kanssa Kullu- laaksosta Delhiin, mutta muutti sieltä pian Kalimpongiin Himalajan itäisille rinteille. Hän halusi aina palata Venäjälle, mutta se ei onnistunut. Hän kuoli vuonna 1955. Nykyään hänen viimeisin kotinsa on restauroitu pieneksi kongressikeskukseksi ja alueella on myös hänen muistokseen pystytetty stuupa.

HR oli perheensä sydän ja voimapylväs, koko perhe toimi yhdessä. NR kutsui vaimoaan ”Hän, joka johtaa”. Yhdessä voitamme vastukset ja ne muuttuvat mahdollisuuksiksi. NR piti töitään myös Helenan töinä. He elivät rikkaassa älyllisessä ja henkisesti harmonisessa suhteessa.

HR puhui uudesta aikakaudesta, Tulen aikakaudesta. Tiedostamme ihmisen elämän olevan jatkuvaa evoluutiota. Ihminen on osa maailmankaikkeutta. Siksi hän ei voi olla erillään kosmoksen energiarakenteesta, jota ihminen kantaa sisällään ja elää samojen lakien alaisina. Kosminen evoluutio on energia-prosessi, perustana eritasoisten ja laadullisten energioiden ja informaation vaihto.

Kun NR kuoli, Helena alkoi ohjata Roerich-keskuksia. Kansainvälinen Roerich-museo sijaitsee Moskovassa. Perinnöksi ihmiskunnalle jäi yli 7000 maalausta ja monipuolinen kirjallinen tuotanto. Aloitteen museosta teki toinen poika Svajatoslav vuonna 1990. Nicholas Roerichin maalauksia on myös Suomessa.

Vuonna 1920 maailmassa tapahtui paljon. Pekka Ervast perusti Ruusu-Risti järjestön, Alice A. Bailey perusti Lucifer Trustin (LucisTrust) sekä Nicholas ja Helena Roerich Agni-jooga yhdistyksen. Roerichien Pax Cultura-liike perustettiin taiteen ja kulttuurin suojelemiseksi sodilta ja konflikteilta. Pax Culturan ansiosta NR oli kolmesti ehdolla Nobelin rauhanpalkinnon saajaksi vv. 1922, 1929 ja 1935.

Helena Roerichin opetuksia

Energianvaihdolla on kolme suuntaa: vaakasuora, pystysuora ja syvyysuunta. Vaakasuora tapahtuu esimerkiksi kaikkien huoneissa olevien kesken tai työpaikoilla. Sanojen lisäksi voimme ajatuksilla vahingoittaa muita tai luoda myönteistä ilmapiiriä. Se on koko ihmiskunnan prosessi. Pystysuuntainen energianvaihto tapahtuu taivaankappaleiden kanssa, kuten aurinko sekä planeetat. Syvyysuuntaista energian vaihtoa tapahtuu maailmojen tai tasojen välillä, joissa vallitsee erilainen ulottuvuus ja materian olotila. Tietoisuuden kehittyminen on tärkeimpiä tekijöitä ihmisen evoluutioprosessissa. Siirtyminen ylemmälle tasolle edellyttää tietoisuuden laajentamista.

Fyysisellä tasolla hankitaan kokemuksia ja yksilöidytään. Kun on käynyt läpi kaikki maailmat ja viisastunut, itsensä tiedostava henki palaa kotiin Tulen maailmaan. Jotta päivätaajunta voi kohota materialistiselta tasolta, sen on tiedostettava alkuenergia, jonka avulla kohoaminen suoritetaan. Elävässä Etiikassa alkuenergiaa nimitetään psyykkiseksi energiaksi, vanha nimi on kundaliinituli tai kosminen alkutuli.

Ihminen on henkisten tulien energioiden tärkein kantaja ja muuntaja ja ihmiskunta vastaanottavat kosmisia virtoja. Kun ihmiskunta ei ymmärrä näitä virtauksia, ne tunkeutuvat maan uumeniin, yhdistyvät tuhoisiin luonnonvoimiin ja ilmenevät katastrofeina.

Meidän tulisi oppia oikealla tavalla meditoimaan. Uudelle ihmiskunnalle eivät enää sovi vanhat okkultiset menetelmät. Uusi hengentie saavutetaan sydämen kasvatuksen avulla, koska ihmisen korkein tietoisuus asuu sydämessä.

Usko siirtää vuoria, sillä on syvä merkitys. Ihmisen on vaikea oivaltaa, että läpi elämänsä hän tekee asioita, joihin uskoo. Täsmällisesti se mitä uskoa ja kuinka uskoa, käsittelee ratkaisun olemisen ongelmiin. Ihmisen vapaa tahto tai vapaa valinta muovaa hänen kohtalonsa.

Helena Roerich vastasi usein ihmisten kysymyksiin. Näin hän vastaa karma-aiheiseen kysymykseen: ”Kun alamme oivaltaa kosmisia lakeja, ymmärrämme myös karmaa ja voimme tietoisesti alkaa työskennellä siitä vapautuaksemme. Jokaisessa elämässään ihminen voi suorittaa tai hävittää tietyn osan vanhaa karmaa, joka ulottuu tähän inkarnaatioon ja varmasti hän sitten alkaa uuden karman. Mutta jos hänen tietoisuutensa on laajentunut, hän voi elää nopeammin kestävänsä karmaa ja uusi karma, jota hän sitten luo on jo korkeampaa laadultaan. Sitä paitsi vanha karma ei ole niin pelottavaa puhdistuneen ajattelun takia, sillä puhdistunut aura reagoi aivan uudella tavalla tuleviin vastoinkäymisiin. Tällä tavalla ihminen voi ilmentää karmansa lumotun kehän.

Mutta tämä koskee vain maallista karmaa, mikä vetää häntä maan puoleen, sillä karmaa ei voi kokonaan eliminoida niin kauan kuin on tietoisuutta ja ajattelua. Karma, joka on yhtenäinen kosmisten lakien kanssa, tulee välittömästi parantamaan sen laatua tuleviin uusiin ajanjaksoihin ja vapautumaan niistä ja näin ikuisuuteen.”

Alice Bailey

Kolmas merkittävä nainen on Alice A. Bailey (AB). Myös hänellä oli elävä ja telepaattinen yhteys mestariinsa. Kaikilla kolmella oli kyky pitkäjännitteiseen työhön, sisäiseen pyrkimykseen ja kyvyt ilmaista näitä aktiiviteetteja opettamalla ja kirjoittamalla. Siksi he inspiroivat meitä kaikkia, valaisivat ihmiskuntaa esimerkeillään sisäiseen pyrkimykseen ja ulkoiseen palvelemiseen.

Alice Bailey oli Helena Roerichin aikalainen ja he olivat melkein samanikäiset. He alkoivat samaan aikaan kirjoittaa esoteerisia kirjoja ja tapasivat samoihin aikoihin mestarinsa. Molemmat alkoivat opiskella 35-vuotiaana idän esoteerisia filosofioita. Noin 42-vuotiaana molemmat alkoivat kirjoittaa mestarinsa kautta. HR kirjoitti Agni-joogasta eli elävästä etiikasta ja AB kirjoitti 19 mestari Djwhal Khul:n (DK) kirjaa ja viisi omaa. Kirjat ovat erilaisia. Agni-jooga puhuttelee suoraan sydäntä ja intuitiota, kieli on figuratiivista, runollista, metamorfoosia, symbolista ja vetoaa tunteisiin. DK:n kirjat opettavat rakkautta ja epäitsekästä palvelua ihmiskunnalle. Teksti on abstraktia, henkistä ja älyllistä. Kirjat puhuttelevat erityyppisiä ihmisiä.

Naiset eivät koskaan tavanneet toisiaan ja he työskentelivät itsenäisesti.

Alice Ann La Trobe- Batemanina syntyi 16. kesäkuuta 1880 Manchesterissa Englannissa ja kuoli New Yorkissa 15. joulukuuta 1949. Hänen isoisänsä kuuluivat Englannin kronikoitsijoihin ja Charles La Trobe oli yksi ensimmäisistä Australian kuvernööreistä. Kuitenkin, vaikka hän oli syntynyt rikkaaseen ja aristokraattiseen perheeseen, hänellä oli onneton lapsuus. Alice kertoi oivaltaneensa vasta 35-vuotiaana, että hän voisi hallita mielensä eikä mieli hallitsisi häntä. Siihen asti hän oli elänyt elämää, jossa oli ulkoista rikkautta ja kauneutta yllin kyllin. Eikä hän tiennyt mitä oli haluta itse jotakin.

Ollessaan 15-vuotiaana 30. joulukuuta 1895 yksin kotona, tapahtui jotakin mitä hän ei ikinä unohtaisi. Hän oli masentunut ja elämä tuntui turhalta. Tulevaisuudessa oli ehkä avioliitto, mutta turhanpäiväisyys jatkuisi. Hänelle oli opetettu kapeaa kristinuskkoa. Tässä mielen sumussa hän tapasi erään viisauden mestareista. Sillä hetkellä ja moneen vuoteen, hänellä ei ollut aavistustakaan kuka oli vieras. Joskus hän arveli vieraan olleen Jeesus.

Oli sunnuntaiaamu ja jostain syystä hän ei mennyt muiden mukana kirkkoon. Hän istui olohuoneessa lukemassa ja sisään astui kookas eurooppalaisittain pukeutunut mies hyvin istuvassa puvussa, mutta hänellä oli turbaani. Alice oli mykistynyt eikä osannut kysyä vieressä istuvalta mieheltä mitään. Mies kertoi, että Alicen tulevaisuutta oli suunniteltu ja hän mahdollisesti tekisi työtä koko maailmaa varten.

Se kuitenkin edellytti täydellistä asenteen muutosta. Hän ei saisi olla kaikkeen tyytymätön pikkutyttö, vaan hänen pitäisi oppia hillitsemään itsensä, tapahtui mitä tahansa. Jos hän onnistuisi luonteensa ja asenteensa muuttamisessa, hän tekisi työtä ympäri maailmaa. Vieras lupasi olla yhteydessä Aliceen silloin tällöin.

Toipuakseen vierailun aiheuttamasta shokista, Alice yritti muuttua. Muu perhe melkein toivoi entistä Alicea takaisin. Vasta vuonna 1915 hän tajusi, että vieras oli mestari Koot Hoomi (KH), jonka työ oli hyvin lähellä Kristusta, nähtyään tämän muotokuvan Teosofisessa Seurassa. Alicesta tuli tietoinen opetuslapsi mestarin ryhmään tai kuten esoteerisesti sanotaan, hänen ashramiinsa.

Opetuslapsen tie ja työ

Alice Bailey kuvasi elämäntyössään loistavasti opetuslapsen tietä. Samoin hän mestarin oppilaana kirjoitti loistavia teoksia, jotka selvittävät ihmisen pitkää kehitystietä ja kosmoksen järjestystä. Opetuslapsen tiellä täytyy jokaisen tehdä itsensä kanssa loputtomasti työtä.

Opetuslapsen työ on palvelemista. Maailmassa on paljon opetuslapsia ja ei ole luovallista arvuutella kuka kuuluu mihinkin asteeseen. Samalla asteella olevat tajuavat toisiaan. Alice halusi kirjoituksillaan kertoa omasta tiestään opetuslapseksi, jotta se olisi muille helpompaa. Kuinka hänestä tuli sellainen kuin tuli siitä mitä hän oli ollut. Kuinka ortodoksisesta kristillisestä työntekijästä, kapea-alaisesta fundamentalistista, tuli okkultismin opettaja. Hän osoitti kuinka itä

ja länsi fuusioituvat ennen kuin todellinen ja universaalinen uskonto, jota maailma odottaa, voi ilmetä maailmassa. Häneltä fundamentalistilta vei paljon aikaa oppia mitä on rakkaus. Hän ymmärsi sen, mutta ei uskonut siihen käytännössä. Se oli vaikein läksy. Kuitenkin hänestä oli tulossa okkultismin opiskelija ja tietokirjailija. Hänestä tuli myös esoteerisen koulun johtaja, jolla oli keskuksia 19. maassa ennen vuotta 1939 ja ennen sodan puhkeamista.

Alice hankki elämässään paljon todellisia ystäviä ja vain harvoja vihollisia. Nämäkään eivät aiheuttaneet hänelle suuria harmejakaan, ehkä siksi että ei vihannut heitä vaan ymmärsi. Keskukset ja kirjallisuuden julkaisemisen hän organisoi yhdessä toisen miehensä Foster Baileyn kanssa, joka tuki hänen työtään kuolemaan saakka.

Elämäntehtäväkseen Alice koki tuoda ihmisten tietoisuuteen viisauden mestarien olemassaolon, koska tiesi tulevaisuudessa yhä useamman haluavan testata tätä olemassaoloa ja hän halusi helpottaa testaamista. Ihmiset saisivat tutustua heidän olemassaoloonsa, jotka ovat vastuussa ihmiskunnan henkisestä ohjauksesta ja tehtävästä johtaa ihmiskunta pimeydestä valoon. Hän halusi tehdä Kristuksen oppilaista, jotka ovat viisauden mestareita, yhtä tosia kuin he olivat hänelle itselleen. Hän kertoi eläneensä monta inkarnaatiota yhden aikana.

Toiseksi hän halusi tuoda esille tulevaisuuden trendejä, jotka vaikuttavat ihmisiin ja kohottavat ihmiskunnan tietoisuutta. Nämä trendit tulivat viisauden mestareilta, jotka valmistivat uutta sivilisaatiota ja kulttuuria.

Samalla monien meidän rakkaina pitämien asioiden on hävittävä.

Alice itse syntyi Viktorian ajan hyvinvoivaan yläluokkaiseen elämään aikana, kun työväestö raatoi edes vaatimattoman toimeentulon saamiseksi ja Jumala pelasti vain muutamia valittuja uskovaisia. Hän oli henkilökohtaisesti onnellinen vanhan maailman häviämisestä ja ihmiskunnan siirtymisestä kohti veljeyttä. Hän eli kolmella mantereella ja totesi ihmisten olevan pohjimmiltaan samanlaisia niin rikkaiden kuin köyhienkin.

Alicen ollessa 22-vuotias, hänestä tuli evankelista brittijoukkoihin Irlannissa. Hän oli äärimmäisen ujo ja näin hän oppi puhumaan suurelle yleisölle. Sitten häntä pyydettiin töihin Intiaan ja uskonsa mukaan hän mietti: ”Jos Jumala on tarkoittanut, että lähdän Intiaan, saan jostain rahaa.” Parin päivän päästä saapui kirjekuori ilman lähettäjän nimeä ja 500 puntaa ja lappunen, että raha on Intian matkaan. Alice työskenteli sotilaskodissa, poltti itsensä loppuun ja epäili työnsä mielekkyyttä evankelistana.

Intiassa hän tapasi sotilas Walter Evansin ja rakastui häneen. Alice palasi Englantiin, oli pitkällä sairaslomalla, meni naimisiin ja muutti teologi-pappi miehensä kanssa USA:han Ohioon. Tytär Dorothy syntyi. Sieltä he muuttivat miehen työn takia Kaliforniaan. Miehen julma ja aggressiivinen luonne alkoi paljastua. Tytär Mildred syntyi vuonna 1912. Miehen aggressiivisuus tunnettiin työpaikalla ja hän sai uuden paikan, jotta rauhoittuisi. Ellison-tytär syntyi, mutta jo odotusaikana mies oli heittänyt Alicen portaita alas.

He erosivat ja Alice muutti kolmen pienen tytön kanssa mökkiin ja meni töihin sardinitehtaaseen liimaamaan etikettejä. Aluksi yläluokkaista Alicea kiusattiin, mutta sitten köyhät olivat hyviä toiselle köyhälle.

Alice Bailey ja teosofia

35-vuotiaana Alice tapasi kaksi lähistöllä asuvaa brittinaista, joilla oli samanlainen tausta kuin hänellä. He tutustuttivat hänet teosofiaan ja HPB:n Salaiseen oppiin ja hän tapasi Blavatskyn vanhoja oppilaita. Alice oppi, että maailmaa varten oli mahtava jumalainen suunnitelma. Hän sai kaikkeen vastaukset, ymmärsi jälleensyntymän, henkisen hierarkian ja kirkas valo valaisi teologian.

Vuonna 1917 Alice muutti Hollywoodiin ollakseen lähempänä teosofista keskusta Koreonassa. siellä hän työskenteli teosofisessa kahvilassa. Vuonna 1919 hän tapasi Foster Baileyn, entisen juristin, joka oli pyhittänyt elämänsä aikain viisaudelle. He menivät naimisiin vuonna 1920, mutta sitä ennen oli alkanut työ Tiibetiläisen kanssa.

Alice oli vienyt lapset kouluun ja halusi hetkeksi istahtaa rauhassa. Alkoi kuulua musiikkia kukkulalta ja hänen sisältään. Sitten ääni kehotti Alicea kirjoittamaan pari kirjaa, mutta hän kieltäytyi, koska ei halunnut kehittyä meedioksi. Ääni jatkoi kertoen Alicen kyvystä ottaa vastaan telepaattisia viestejä ylemmiltä tasoilta. Alice yhä kieltäytyi ja ääni lupasi harkinta-aikaa. Kun ääni palasi, Alice taas ilmoitti, ettei halua automaattikirjoittajaksi. Kun hän suostui työhön, hän edellytti että ymmärtäisi kirjoittamansa.

Hän lupasi muuttaa tekstiä vain siltä osin, että saisi valita paremmin englanninkielellä asiaa kuvaavan sanan. Kaikkea hän ei ymmärtänyt eikä ollut aina samaa mieltä. Telepaattisella keskustelulla he pääsivät yhteisymmärrykseen.

Alice ja Foster Bailey johtivat Back to Blavatsky-liikettä, se taisi olla eräs syy miksi he eivät olleet Annie Besantin suosikkeja. Besant samoin kritisoi Alicen ja tiibetiläisen työtapaa eikä pitänyt sitä suuressa arvossa. Baileyt lähtivät omille teilleen. He perustivat Arcana-koulun, joka toimii myös kirjeopistona. Koulun yhteyteen kehitettiin samanlaista muotoa kuin vapaamuurariudessa, olihan Foster korkea-arvoinen vapaamuurari. Se oli melkein sama kuin Rosicrucian Order Crotona Fellowship-järjestö.

Maaailmanpalvelijoiden ryhmät

Kirjojen kustantamista ja kääntämistä varten, Alice ja Foster perustivat Lucis Trust-säätiön ja esimerkiksi kaikki Baileyn kirjat on käännetty venäjäksi. Suomeksi on vielä kääntämättä monta kirjaa. AB myös innosti eri puolilla maailmaa toimivia henkiselletyölle lähteneitä ihmisiä perustamaan Maailmanpalvelijoiden ryhmiä, joilla on erilaisia kokoontumisteemoja ja esimerkiksi täyden kuun meditaatioita. Suomessa aktiivinen maailmanpalvelijoiden ryhmä kokoontuu Pohjolan valon yhteisössä Kirkkonummella ja ruusuristiläisen Aslak Larjon kotona.

Usein näissä ryhmissä luetaan Great Invocation (Suuri invokaatio) mantra, jonka Djwhal Khul antoi Baileylle vuonna 1937. AB:n ja DK:n työssä oli keskeistä oppi seitsemästä säteestä.

Kosmisen tason seitsemän sädettä ovat planeettojen ja tähtien luovia energioita. Tässä säteet lyhyesti: 1) Tahdon voima 2) Rakkaus-viisaus 3) Aktiivinen intelli-genssi 4) Kauneuden ja taiteen harmonia 5) Konkreettinen tieto ja tiede 6) Palvonta ja idealismi 7) Seremoniallinen magia.

Kaikenlaista fanatismia AB piti suurena esteenä ihmisen henkisessä kasvussa. Kirkkojen ja kansojen lisäksi fanatismia voi olla esoteerisissa kouluissa. Fanatismi on kuudennen säteen huonompi puoli ja se on vetäytymässä. Sen sijaan 7. säde alkaa voimistua ja sen pitäisi alkaa näkyä lähivuosina. Seitsemännen säteen mestarina pidetään kreivi St. Germainia.

Alicen ystävä Henry Carpenter yritti jopa tavata mestareita ja Alice kirjoitti Tiibetiläiselle lopettavansa työn, jos he eivät voi tavata. Hän ei halunnut ajan kuluessa seota kuten psyykikoille usein käy, silloin kolme pientä tyttöä jäisivät ilman äitiä. Tiibetiläinen myöntyi sen verran, että Alice tapasi Koot Hoomin. KH vakuutti, ettei Alice sekoaisi ja että hän oli itse ehdottanut Alicea työhön eikä se edellyttänyt Alicen muuttamista Tiibetiläisen esoteeriseen ryhmään, ashramiin. 27 vuoden yhteistyön aikana Alice sai helposti yhteyden Tiibetiläiseen halutessaan. Alice piti kirjoja Tiibetiläisen tekeminä eikä ominaan. Vuosina 1919–1949 AB kirjoitti 19 Tiibetiläisen ja 4 omaa kirjaa.

Alice aloitti Arcane-koulun vuonna 1923 ja antoi koulun nimen HPB:n kunniaksi. Miljoonat ovat opiskelleet Alice Baileyn ja Tiibetiläisen mestari Djwahl Khulin opetuksia. Hän oli henkisen hierarkian jäsen.

Eräs tutkija sanoo Djwal Khulin olleen Dayal Singh Majithia Sing Saban jäsen, Vapaa Intia liikkeen organisoija. Mutta se tiedetään, että hän oli tiibetiläisen luostarin apotti lähellä Intian rajaa ja Koot Hoomin esoteerisen ashramin jäsen.

Tämä kirjallinen tuotanto on niin mahtava, ettei siitä ole mahdollista tässä esittää edes murusia. Ihmisillä on tänä päivänä paljon ongelmia itsensä kanssa. Alice kirjoittaa eri kehojemme puhdistamisesta. Hän mainitsee, samoin kuin Rudolf Steiner, että tiede tulee löytämään eetteritason ja silloin voidaan parantaa rikkiinäisestä eetteristä johtuvia sairauksia.

Mestari luokan naisten unelma

Tunnekehon toiminta ja koostumus on erilaista. Se on suuri heijastaja ja ottaa värejä ja liikettä ympäristöstä. Siitä jää vaikutelma jokaisesta ihmisen halusta. Sitä koskettaa jokainen päähänpisto ja kuvitelma ympäristöstä. Jokainen tapahtuma laittaa sen liikkeeseen ja ääni saa sen värähtelemään, kunnes ihminen pääsee siihen tilaan, että ottaa vastaan ja rekisteröi niitä vaikutelmia, jotka tulevat intuitiotasolta korkeimman minän kautta. Tunnekeho tulisi kehittää tyyneksi ja kirkkaaksi kuin peili. Silloin se heijastaisi täydellisesti. Tarkoitus olisi saada se heijastamaan vain kausaalikehoa, ottaa väri vain Suuren Lain linjalta ja liikkua vain määrättyyn suuntaan, eikä tuulien tuomien ajatusten ja vuorovesien herättämien halujen mukaan. Tunnekehon tulee muuttaa pyrkijän egon toiveita ja haluja, ei persoonallisuuden. Tähän päästään monella tavalla. Jotkut tavat ovat pyrkijän omia ja jotkut mestarin ohjeiden mukaisia.

Näistä kolmesta naisesta jotkut tutkijat pitävät AB:a New Age-liikkeen aloittajana, vaikka liike onkin ajautunut monille harhapoluille ja sen piirissä on syntynyt uususkontoja. AB eli ja teki suurimman osan työstään Kaliforniasa, jossa Blavatsky sanoi lähtevän kehittymään uuden juurirodun eri kansojen geeneistä. AB onkin vaikuttanut jopa yliopistotutkijoihin, mutta myös populaarikulttuuriin kuten laulaja-runoilija Van Morrisonin albumiin Beautiful vision tai laulaja-säveltäjä Todd Rundgren albumiin Initiation.

Alice Baileyn, HPB:n ja Helena Roehrin yhteydessä mainitaan käsite Law of Attraction. Tästä aiheesta kirjoitettu kirja on ollut viime vuosina best-seller ympäri maailmaa ja se on käännetty myös suomeksi nimellä Secretsalaisuus. Samanniminen elokuva valmistui vuonna 2006. Sen voi käydä katsomassa vaikka netissä. Law of Attraction on kuvaus kosmisesta laista, siitä että sama vetää puoleensa samaa. Kun mieli keskittyy johonkin, siitä kertyy valtava virta. Se on kosmisen vetovoiman laki. Mutta ensin pitää olla unelma. Näillä kolmella naisella oli hieno unelma, joka toteutui mahtavana elämäntyönä. He eivät koskaan epäilleet unelmaansa tai sanoneet en pysty tähän. Sellaiset asenteet olisivatkin olleet suuria esteitä unelman toteutumiselle.

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti	Pauli Loikala	040-838 1017
Jyväskylä	Liilia Siiberg	050-911 1377
Kuopio	Jouko Ikonen	050-341 8795
Oulu	Vesa Raappana	044-2796393
Rovaniemi	Marketta Mylläri	040-762 6454
Siilinjärvi	Paula Monto	040-590 4918
Tampere	Leena Sippola	050-588 7885
Vihti	Kauno Mannonen	040-761 3778

Hyvä lehden ystävä ja tilaaja, lehden toimitus haluaa päivittää tilaajat samalla, kun lehden uudistunut toimikunta tekee pieniä muutoksia lehtemme. Varmistat lehden tilauksesi kun maksat alla olevalla tilinsiirtolomakkeella tämän vuoden lehtimaksun eli neljä nro/vuosi. Ps. jos olet jo mahdollisesti suorittanut maksusi niin kiitokset lehden toimituskunnalta.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	oikein! IBAN F17680001901068834	BIC	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress	Oma nimi		
Allekirjoitus Underskrift			
Tililtä nro Från konto nr	Vilitennumero Ref. nr	Eräpäivä Förfallodag	Euro 15.01.2013 25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betaltningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Piippuviisas ja Tuhva

Kipupiste

Piippuviisas koettelee jatkuvasti minun kärsivällisyyttäni eikä vähiten toistamalla lausetta ”Kärsivällisyyden palkka on kärsivällisyys”. Vaikka minua tuo lause pännii, olen alkanut itse sitä toistamaan muille ihmisille. Olen myös joutunut myöntämään sen paikkansa pitävyyden niin useasti, että ihmettelen miksi en sitä jo itse usko. Tämä käy ilmi päinvastaisesta käyttäytymisestä. Kun alan polttamaan päreeni jonkin asian suhteen, tapahtuu se kerta kerralta herkemmin. Siitä tulee minulle kipupiste, jota painamalla toiset saavat minut henkisesti hyppäämään puoli metriä ilmaan, ruumiillisesti hieman vähemmän.

Henkisesti laiska

”Mitä sinusta Tuhva on laiskuus?” kysyi Piippuviisas minulta yllättäen.”

”No laiskuus on tietysti sitä, että henkilö ei halua eikä tee töitä vaan kehittää työnvälittelystä jopa taiteenlajin. Varmasti jokainen ihminen on joskus laiska eikä haluaisi mennä töihin tai tehdä vaadittavia asioita muuten. Useimmiten kuitenkin menemme, kun sitten olemme työmme tehneet, olemme tyytyväisiä.”

”Mitäs sitten on henkinen laiskuus?”

Nyt jäin sanattomaksi eivät minun aivoni tuottaneet järkeviä ajatuksia saatika ihan oikeita lauseita ollenkaan.

Piippuviisas hymyili ja alkoi kuin puhella itseksensä.

”Minusta henkisesti laiska on sellainen ihminen, joka täyttää päivän touhulla ja hyörintällä. Hän herää aamulla, toimittaa aamutoimet, lukee lehden, syö aamiaisen, katsoo televisioista uutiset ja lähtee töihin vieden ehkä samalla lapset ja vaimon. Kaikki nämä tapahtuvat kunnon kolinalla ja koheltamalla. Töissä hän sitten, totta kai, on tehokas. Tämä nykykäsityksen pohjalta tarkoittaa sitä, että kalenteri on täynnä ja päivä on juoksua palaverista toiseen, johon hän ei ole mihinkään valmistautunut kunnolla. Kun tämä ”turhantehopakkaus” sitten palaa kotiin syö hän, vilkuilee päivän postin ja sitten onkin aika käydä kaupassa, viedä lapset tai itsensä harrastuksiin, palata kotiin ja jos ei keksi mitään muuta tekemistä niin katsotaan sitten telkkarista joutavanpäiväisiä ohjelmia kunnes on aika mennä nukkumaan.”

”Tuo vaikuttaa varsin aktiiviselta elämältä”, sanoin minä Piippuviisaalle.

”Milloin hän kohtasi itsensä?” Kysyi Piippuviisas ja lähti taas kesken pois.

”Kuinka paljon sinä Piippuvaari olet muuttanut nuoruudestasi. Tarkoitan lähinnä ajatteluasi ja sitä miten se vaikuttaa käyttäytymiseesi ja siihen mitä teet ja toimit? Fyysistä muutosta en viitsi kysyä, lopputuloksen näen ikävä kyllä,” tokaisin Piippuviisaalle.

”Tuo muutos on vänkä asia kun tsiigaa itseään peilistä päivittäin, näyttää sieltä aina tuijot-tavan takaisin samanlainen ukko kuin aina ennenkin. Selaillessani vanhoja fotoja näen vasta sen muutoksen mitä on tapahtunut.

Vaikeampaa on löytää se peili ja foto, jotka kertoisivat muutokset minun ajatusmaailmassa ja teossa. Kun vertaan itseäni eiliseen ukkoon, ei ole havaittavissa muutoksia, viikon tai kuukauden takaiseen, ei muutoksia. Vasta kun muistelen itseäni 10 tai 40 vuotta sitten havaitsen oman ajattelun muuttuneen paljonkin, jopa metamorfoituneen. Mutta mistä löydän tuon vanhan valokuvan, joka kertoo, minkälainen ajatusmaailmani oli nuorena. Oma muistaminen on kuitenkin vääristynyt siinä mielessä, että meillä on taipumus muistaa hyvät asiat ja unohtaa helpommin huonot puolet. Muori kertoo minulle kyllä pyydetäessä ja pyytämättä oman versionsa, mutta siinäkin on omat henkilökohtaiset rajoitukset ja tunnelataukset. Muut ihmispeilit ovat tunteneet minut yleensä lyhyen ajanjakson eikä he siinä mielessä voi olla muutoksen peileinä.

Suoria peilejä ei paljon ole, mutta on useita epäsuoria tapoja havaita muutos itsekkäästä, ylimielisestä ja täydellisesti omaan napaan tuijottajasta siihen mitä nyt olen. Onneksi jotain on muuttunut.

”Oletko Piippuvaari koskaan ajatellut, elämässä voisi olla päättötyö?”, kysyin Piippuviisaalta.

”Mistä sinulle tuollainen on tullut mieleen”, vastasi Piippuviisas hymynkare huulillaan.

”Minusta tuntuu vain, että elämä on vain kasvamista ammattiin, työ tekoa, lasten kasvattamista, velkojen maksua, eläkkeellä olemista ja kuoleman odottamista. Niin kaikki tämä tuntuu valjulta ja suurelta osin jopa turhalta.”

”Kerro lisää”, pyysi Piippuviisas.

”Nykyisin melkein joka oppilaitoksessa on päättötyö. Akateemisilla on diplomityöt ja gradut, keskiasteella insinööritöitä ja muut lopputyöt ja yhä enemmän tällainen on melkein jokaisessa oppilaitoksessa ja koulutuksessa.”

”Mitä tuolla on tekemistä elämän kanssa?”, tivasi Piippuviisas edelleen.

”Jos ajatellaan elämä kouluksi ja että me tulemme tänne oppimaan jotain, niin pitäisi meidän myös osoittaa, että olemme oppineet jotain ja olemme riittävän kypsiä siirtymään eteenpäin, mitä se sitten onkaan. Tämä lopputyö palvelisi myös hiljaisen tiedon siirtämisessä lapsille ja seuraaville sukupolville, ettei heidän tarvitse tehdä samoja virheitä kuin me.”

”Mielenkiintoinen ajatus”, sanoi Piippuviisas, ”mikäs on sinun lopputyösi aihe ja milloin olet ajatellut aloittaa?”

Jyväskylän Ruusu-Risti Temppelel kevät 2013

Aittokalliontie 3, 40400 Jyväskylä

Halssilankoulun pysäkki bussit 1,2,3

Toimintakalenteri

Sunnuntaisin tilaisuudet alkavat klo 13.00.

Tammikuu

13.1. Jukka Sarno Kaaos ja järjestys

Helmikuu

10.2. Mauri Lehtovirta & Ari-Pekka Hyrkäs. Ajatuksia, runoja ja lauluja henkisestä evoluutiosta. Soittoa (2 akustista kitaraa) ja laulua

Maaliskuu

3.3. Aija Tuukkala, Kalevalajuhla Uudistuminen Kalevalassa, Musiikkia

Huhtikuu

7.4. Mikko Romppainen, Musiikki ruumin, sielun ja hengen ravintona

Esitelmiin on vapaa pääsy, esitelmän jälkeen keskustelua kahvipöydässä.

LUKU- ja KESKUSTELUPIIRI

alkaen 16.01.2013 joka toinen keskiviikko klo. 18.00

Vetäjänä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio.

JOOGA

alkaen 16.01.2013 joka keskiviikko 16.1. - 25.04.2013

ohjaa jooganopettaja Liilia Siiberg, oma matto mukaan, 2,00 € per kerta

Tiedustelut Liilia Siiberg puh. 050-9111377

Ruusu-Risti Siilinjärvi & Kuopio kevät 2013

Siilinjärven luennot sunnuntaisin klo 12, Asematie 12

Kuopion luennot sunnuntaisin klo 15, Kauppakatu 23

Toimintakalenteri

Tammikuu

- 27.1 Anne Paalo: Peter Deunov, bulgarialainen mystikko
Siilinjärvi & Kuopio

Helmikuu

- 17.2. Marko Manninen: Vapaiden taitojen harmonia ° Siilinjärvi
Uskonnot metodina ° Kuopio

Maaliskuu

- 24.3. Jarmo Ikola: Jälleensyntymä ° Siilinjärvi

Huhtikuu

- 14.4. Liilia Siiberg: Rosenkreuttilainen ideologia, juuret
ja pyrkimykset ° Kuopio

Toukokuu

- 19.5. Matti Koskinen: Mielen suursiivous ° Siilinjärvi

Kuopion tilaisuudet Kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa,
(käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta).

Keskustelutilaisuudet:

Siilinjärvellä joka toinen tiistai klo 18.

15.1., 29.1., 12.2., 26.2., 12.3., 26.3., 9.4., 23.4. ja 7.5

PITKÄN TIEN VARRELTA

90 vuotta kestänyt taival on ollut maisemiltaan perin vaihteleva, joskin sen sisäinen suunta on pysynyt kaiken aikaa vakaana. Sen tien ohesta voi tempaista kirjavan joukon tapahtumia niiden tienviittojen mukaan, jotka on kirjoitettu nimin Omatunto – Tietäjä – Ruusu-Risti – Feeniks.

Omantunnon toisen ilmestymisvuoden ensimmäisessä lehdessä luotiin katsaukset sekä menneeseen vuoteen että tulevaisuuteen suurine odotuksineen. Tämän päivän proosallisessa maailmassa elävä ei voi muuta kuin ihailla ja ihmetellä sitä idealismia, joka leimasi kirjoittajien ajatukset vuosien 1905-1906 vaihteessa. Mutta, kuten me nyt tiedämme, se vahva usko on kantanut hyvän hedelmän. Monta muuta ihannetta ja päämäärää on monelta muulta jäänyt saavuttamatta, mutta teosofia elää yhä myös totuudenetsijöiden lehden myötä.

Martti Humu, alias Maria Ramstedt, Omantunnon silloinen vastaava toimittaja, lähestyi lehden lukijoita mm. seuraavin sanoin (1/06):

"Omatunto tahtoo voimiensa mukaan ottaa osaa sisällisen elämämme jalostamisen ja henkisen kehityksen työhön; tämän työn kulku tapahtuu joka päivä, joka hetki ja siitä sisällisestä elämästä kehittyä myöskin meidän ulkonainen elämämme.

Omatunto tahtoo herättää ihmisiä oikeaan ajatteluun; sekä

Omatunto tahtoo herättää eloon ja elvyttää ihmisissä korkeampaa elämän näkökantaa; se tahtoo tulkita ihmiskunnan edistymistä jumalallisessa kutsumuksessa.

Ja näin on Omantunnon aikomus edelleenkin tehdä työtä hyvän, oikean ja totuuden etsimisessä. Siinä se epäilemättä tulee saavuttamaan uusia ystäviä, aatetovereita ja työntekijöitä. Sen päämääränä on mitä laajin tehtävä: *ihmiskunnan veljeyttäminen ja pyrkiminen sille tielle, joka viepi totuuden tuntemiseen.*"

Pekka Ervast puolestaan katseli saman numeron palstoilla tuleviin päiviin hänkin painottaen ennen muuta totuuden etsimistä. Ehkä koskettavimmin hän ilmaisi ajatuksensa tässä lainauksessa: "Meillä on kullakin oma kokemuksemme, omat tietomme, oma 'pikku totuutemme' eli maailmankatsomuksemme.

Mutta etsikäämme sitä suurta totuutta, johon kaikki pienet totuudet yhtyvät kuin pisarat mereen. Kuunnelkaamme ilomieliin, mitä toiset ovat löytäneet - kuinka he ovat taistelleet ja voittaneet tahi kuinka he ovat kamppailuun sortuneet. Aina ihminen jotakin löytää. Ja kuunnelkaamme ennen kaikkia ilomieliin, mitä viisaat ovat opettaneet ja mitä he opettavat.

Uusi aika koittaa ihmiskunnalle, uusi aika, jolloin tiedämme, kuinka meidän tulee ymmärtää sana 'totuus', uusi aika, jolloin ymmärrämme, että elämän salaisuuden ensimmäinen avain on juuri tämä ihmisten veljeys, että he avaavat toisilleen sydämensä."

Vuodesta 1908 Omatunto alkoi ilmestyä Tietäjän nimellä. Sen ohjelmaksi ilmoitettiin sama kuin Omantunnon: olla teosofisen liikkeen äänenkannattajana suomenkielellä. Teosofiahan oli tullut Suomeen ruotsinkielen välityksellä, mutta kaukonäköisenä Pekka Ervast näki, että sen tuli kääntyä myös suomenkielisten puoleen.

Tietäjän toimittaja, nykytermillä päätoimittaja, Pekka Ervast loi uuden nimen omaksuneen lehden ensimmäisessä numerossa 1908 katsauksen Omantunnon kolmen vuosikerran sisältöön todeten mm.:

"Jos selailemme Omantunnon vuosikertojä, huomaamme, että sängen erilaisia puolia teosofisista tutkimuksista on pohdittu sen palstoilla. Niinpä on kirjoitettu teosofian perusopeista ja Teosofisen Seuran tehtävistä, yleisestä veljeydestä, salatieteellisistä tutkimuksista, kaikenlaisista filosofisista kysymyksistä, raamatusta ja kristinuskosta, vegetaris-

mista, sukupuolielämästä, yhteiskunnallisista ongelmista, jälleensyntymisestä, valkoisesta ja mustasta magiasta, luonnollisesta terveydenhoidosta, pahuudesta ja rikollisuudesta, useista uskonnollisista opinkappaleista, muinais-suomalaisten uskonnosta, naisen tehtävistä, mediumistisista ja spiritistisistä kokemuksista, astrologiasta ym. ym. - - Samansuuntaisista ja uusista kysymyksistä tulee Tietäjänkin sisältämään kirjoituksia. "Edellä olevan lainaukseni tekijäksi on lehdessä mainittu Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike, mutta arvattavasti kynää on pidellyt Pekka Ervast.

Vuonna 1921 lehden nimi muuttui Ruusu-Ristiksi, ja jälleen PE palasi lehden historian alkuun. Ruusu-Risti, Okkulttinen aikakauskirja lähti maailmalle seuraavien sanojen ja ajatusten myötä (1/21):

"Kolmen vuoden aikana oli nimeni Omatunto; silloin olin pieni lapsi ja ääneni heikko, mutta herättävä kuin omantunnon ääni. Kolmentoista seuraavan vuoden aikana oli nimeni Tietäjä, ja silloin kasvoin elämän koulussa nuorukaiseksi, opin viisauttakin vähän ja sain paljon ystäviä; ääneni alkoi jo kuulua elävän ihmisen äänenä, ja yritin puhua viisaasti ja kauniisti, vaikka ääneni kai välistä kaikui katkeralta ja alakuloiselta kuin ihmisen ääni ainakin. Nyt olen kolmannen kerran muuttanut nimeni, ja nyt olen Ruusu-Risti. Jos nyt saan kulkea suorana kuin risti, pää pystyssä, katse kohti totuuden aurinkoa, syli avoinna koko maailmaa rakastamaan, silloin on kulkuni oleva kuin tanssia ruusuilla eikä onnetani ole mitään puuttuva."

Vuonna 1992 lehti syntyi kuin tuhkasta ja otti nimen Feeniks, jälleensyntymisen symbolin.

Päätoimittaja Jarmo Anttila totesi Feeniksin ensimmäisessä numerossa, että "lehden näkökulma on ruusuristiläinen ja se tarkastelee elämää ja nykyhetkeä yksilön, kansojen, planeettojen ja koko kosmoksen kannalta mielekkäänä tapahtumana, jota ohjaa sisäinen lainalaisuus, rakkaus ja järki. - - Todelliset vallankumoukset tapahtuvat ihmisten mielisä ja se on tämänkin lehden tarkoitus. Kun tuo vallankumous alkaa, ihminen voi asettaa asioita ja arvoja oikeille paikoilleen elämässään. Se alkaa epäilemällä ja kysymällä, mutta siihenkään ei saa pysähtyä. Kysymyksiin on olemassa vastauksia ja niiden löytäminen on elämän suuri seikkailu."

Tämän lehden elämä on ollut jatkuvaa suurta seikkailua totuudenetsijän tiellä yhdeksän vuosikymmenen ajan. Sata vuotta häämöttää jo, ja sadan vuoden tuolla puolen alati uusi tulevaisuus. Elämän totuuden etsiminen on vankka pohja, sen osoittaa lehden pitkä historia. Lehti ei ole koskaan väittänyt, että sen ohjelmassa olisi löydetty yksi ainoa ehdoton totuus, vaan se on ollut, ja toivottavasti edelleen on, yksi totuuden majakoista, joka ohjaa etsijää hänen tiellään. Ehkä se on ollut ja on täynnä "pikku totuuksia", mitä sanontaa Pekka Ervast käytti eräässä edellä olevassa sitaattissa, mutta sen kantavana voimana on ollut Suuren Totuuden etsiminen.

OLEN KÄSISSÄ TAITAVAN TAKOJAN

*Olenkäsissä taitavan takojan,
vaskikimpale vain,
Hänen ansiostaan äsken,
korvat kuulevat sain,*

*Kohta saanenko näkevät silmät?
On vielä pimeää,
mutta mestari talttaa käyttää,
ehkä pian jo selviää.*

*Kovin koski ytimiin asti,
kun liiat louhittiin pois,
kun vaski tulessa sulii,
sen että valaa vois.*

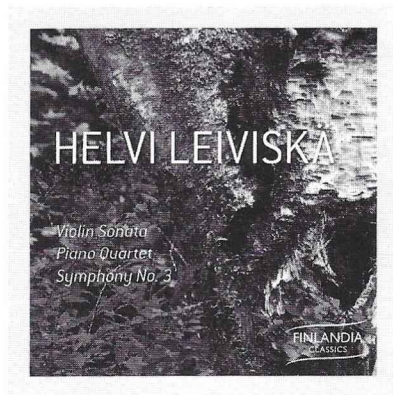
*Nyt jälleen alasimella,
olen odottaen,
on käsissä taitavan takojan,
olo turvallinen.*

Sylvia Pöyry

Tero Halvorsen

Säveltäjä Helvi Leiviskän tuotantoa

viimein CD-levyllä

CD-levyn sisältö: Viulusonaatti, Pianokvartetto ja Sinfonia Nro 3

Myynti: Fuga Oy, Musiikkitalo, Mannerheimintie 13aB, 00100 Helsinki.

Tilaukset myös puhelimitse: 09 - 700 182 51 tai internetistä: www.fuga.fi

Hinta: 22,00 €

Naissinfonikko jylhien orkesteriteosten parissa

Tuntuu hämmäntävältä, että nyt käsillä oleva levy on ensimmäinen Helvi Leiviskän tuotannolle omistettu julkinen äänite. Aiemmin hänen tuotannostaan on julkaistu äänitteillä vain yksinlaulu Nouse, ole kirkas (Maiju Kuusola, 1954) sekä Sonatiini F-duuri (Jouni Somero, 2009). Uutuuslevylle on koottu kolme Leiviskän tuotannon keskeisimpiin ja elinvoimaisimpiin kuuluvaa teosta. Pianokvartetto oli hänen diplomityönsä Sibelius-Akatemiassa 1926.

Viulusonaatti syntyi jatkosodassa kuolleen Aulisveljen muistolle 1945 ja oli toisen sävellyskonsertin pääteos. Vuonna 1971 valmistunut kolmas sinfonia edustaa taas sinfonikoksi suuntautuneen kypsän säveltäjän luomistyön huipennusta.

Helvi Leiviskä (1902–1982) oli ensimmäinen merkittävä ja tunnustettu suomalainen naissäveltäjä. Jo ennen häntä oli Ida Moberg (1859–1947) antanut oman sävellyskonsertin vuonna 1906 johtaen itse teoksiaan päänumeronaan oma sinfonia. Leiviskän aikalainen oli myös Heidi Sundblad-Halme (1903–1973), joka sävelsi pianoteoksia, lauluja sekä baletin ja perusti Helsingin Naisorkesterin. Helvi Leiviskä ylsi kuitenkin säveltäjänä huomattavasti pidemmälle ja on tietävästi edelleen Mobergin ohella ainoa naissinfonikkomme. Hänen jälkeensä on Kaija Saariaho (s. 1952) noussut tunnetuimpien nykysäveltäjiemme joukkoon saavuttaen huomattavia kansainvälisiäkin tunnustuksia erityisesti oopperoillaan.

Vaikka Helvi Leiviskä olikin omana aikanaan luovan säveltaiteemme kentällä hyvin yksinäinen hahmo, ovat hänen sävellyksensä kuitenkin kaukana hennosta feminiinisyydestä. Miniatiyristen lyyristen soitinkappaleiden sijaan Leiviskä työskenteli mielellään suurimuotoisten, voimakkaiden ja jylhien orkesteriteosten parissa. Einar Marvia (Kansan Kuvalehti 23–24/1946) totesikin: ”Hän on miehistenkin kollegojensa rinnalla aivan täysipainoinen säveltäjä, jolla on todella omaa sanottavaa, omat korkeat henkiset ja taiteelliset periaatteet, takanaan vankat opinnot ja niiden tuloksena hallussaan kunnioitettava sävellystekniikka. Hänen musiikillisesta rehellisyydestään ja koruttomuudestaan voisi moni näistä miehisistä kollegoista päinvastoin ottaa oppia.”

Vakavan työn taiteellinen hengenpalo

Helvi Lemmikki Leiviskä syntyi Helsingissä 25.5.1902. Pianonsoiton opintonsa hän aloitti kahdeksanvuotiaana. 16 vuotta täytettyään hän kirjautui Helsingin musiikkiopistoon (myöh. Helsingin konservatorio, nyk. Sibelius-Akatemia) päämääränään valmistua pianonsoiton opettajaksi. Konservatoriossa Helvi Leiviskä opiskeli vuosina 1919–1927 opettajinaan pianossa Ingeborg Hymander, Ilmari Hannikainen ja Ernst Linko. Samalla hän aloitti sävellyksen opiskelun Erkki Melartinin johdolla, joka totesi: ”Ei uskoisi, että hennosta naisesta voi lähteä noin kirpeitä ja voimakkaita dissonansseja.”

Saatuaan sävellysdiplominsa ensimmäisenä suomalaisena naisena 1927, Leiviskä suuntasi Wieniin kehittämään kontrapunktitaitojaan Arthur Willnerin oppiin vuosiksi 1928–1929.

Wienistä palattuaan hän alkoi valmistella omaa sävellyssensikonserttiaan opiskellen yksityisesti Leevi Madetojan johdolla. Konsertti toteutui 1935 ja herätti kypsyydellään suurta huomiota ja oli taiteellinen menestys päänumeronaan Pianokonsertto d-molli. Sotien jälkeen 1945 Helvi Leiviskä antoi toisen sävellyskonserttinsa, jonka avasi Viulusionaatti g-molli ja päätti Pianokvartetto A-duuri, jotka muodostavat Leiviskän kamarimusiikkituotannon kivijalan.

Tauno Karila (Helsingin Sanomat 8.11.1945) kirjoitti: ”Helvi Leiviskän taiteilijaluonteelle on ominaista toisaalta varma teknillisten keinovarojen hallinta, ammattitaito, joka ilmenee sekä harmonioitten käsittelyssä, johdonmukaisissa sointuliikkeissä, että polyfonisessa kirjoitustavassa. Edelleen kiinnittää huomiota laulavan melodisen linjan sommittelutaito samoin kuin rytmillisen elementinkin tajunta. Viimeksi mainittu usein yllättävän tarmokkaana. Näin ollen säveltäjällä on käytettävänä rikkaasti vastakohtaista materiaalia teostensa rakennusaineeksi. [...] Illan kuluessa kävi selville, että nti Leiviskä kirjoittaa erikoisesti pianolle luontevasti, joskaan tässä suhteessa tyyli ei ole erikoisemmin yksilöllinen. Viulusionaatti on kauniisti rakennettu teos linjakkaine larghettoineen ja iskevine loppuallegroineen. Teoksen soittivat hrat Jorma Kärkkäinen ja Jussi Jalas huolitellusti ja lennokkaasti. [...] Taitavasti tehdyn ja ajatusriikkaan pianokvartetin soittivat hrat Jussi Jalas, Erik Cronvall, Erik Karma ja Yrjö Selin vauhdikkaasti muotoilleen.

Ilta oli vakavan työn ja taiteellisen hengenpalon kaunis todistus. Yleisöä oli hyvin runsaasti, ja säveltäjä sai paljon suosiota, kukkia ja lahjoja osakseen.”

Henkimaailman turvallinen takuu

Helvi Leiviskä täydensi orkestraatio-opintojaan yksityisesti Leo Funtekin johdolla ja kolmannessa sävellyskonsertissa vuonna 1948 saikin kantaesityksensä Leiviskän ensimmäinen sinfonia B-duuri. 1950–1960-luvuilla Leiviskä oli varsin vähän julkisuudessa, sillä orkesteriteoksiin keskittyvien sävellyskonserttien järjestäminen ei ollut taloudellisesti kannattavaa – päinvastoin. Leiviskän toinen ja kolmas sinfonia saivatkin kantaesityksensä radiossa. Vasta hänen kolmannen sinfoniansa konserttiesitys vuonna 1976 nosti hänet jälleen laajemmin julkisuuden valokeilaan ja kiitosten kohteeksi.

Heikki Aaltoila (Uusi Suomi 20.10.1976) kirjoitti: ”Jussi Jalas, itseltään eniten vaativa gentleman, oli ottanut uskolliseen ja luotettavaan huomaansa Helvi Leiviskän sinfonian no 3. Entisestään yhä vain nuortuneempana ja vapautuneempana tämä hopeapäinen grand seigneur oli varmaankin hurmaavin ajateltavissa oleva kavaljeeri kerrassaan iätömälle suurten henkien ikikeijuttarelle, maamme säveltäjien ja muusikkojen yhteisesti hellimälle ja rakastamalle ”Helviskälle”, sinfonian säveltäjälle. [...] Kuuntelijan mielen yhtymänä kangastelivat vuoroin Gluckin seesteinen puhtaus, Franckin uskontoon viittaava hartaus, Melartinin ohuesti ilmava, ilaikoiva kepeys sekä ajoittamatta ja yksilöimättä suurten mietiskelijöiden pitkäjännitteisyys, viehtymys sinfoniarakenteen monumentaa-

liseen arkkitehtuuriin. Kaikki omaksuttu hengen aarteisto ja aktiviteetti siivilöityi uudessa sinfoniassa kuitenkin ja nimenomaan peräti avartuneen ja naisellisen sielukkuuden täysin omailmeiseksi personoitumaksi. Antiikin jumalattarien symboliikka sai nykytuoretta kiehtovuutta Helvi Leiviskän musiikin soidessa. Vaikka teos alkoi keveästi valssahdellen, ilmapiiri oli heti syvämielteiseksi osoittautuva, henkimaailman turvalliseen takuuseen ilomielisesti luottautuva. Sula-vasti sanoma tuotapikaa liukui verkkaiseen pohdintaan. Toinen osa, Fuga pastoralis, ei suinkaan ollut pelkkä näyttö säveltäjän korkeatasoisesta teoreettisesta oppineisuudesta ja harjaantuneisuudesta. Kirkas astraalisuus tiettyssä avaruusmaisemassa suoritti tyyntä ja vakaata julistustehtävänsä matemaattisen järjestelmän lujuteen pitäytyen. Jotain hyvin jämerää ponnekkuutta koettiin rajutemposesa kolmannessa osassa, jotta räjähtävän huipupisteen jälkeen hiljenemistään hiljenevä ja ikuisuuden eetteriksi oheneva enkelimäinen hymniserenadiyhtye pääsi loputtomuutta täydellisesti todistavaksi vastakohdaksi, kun oli tiin teoksen Quasi adagio-finaalissa.”

Myöhäisromantikko ja musiikkifilosofi

Varsinaisen leipätyönsä Helvi Leiviskä teki Sibelius-Akatemiassa vuosina 1933–1968 aluksi kirjaston- ja myöhemmin nuotistonhoitajana. Tämän ohella hän opetti pianonsoittoa ensin yksityisesti vuodesta 1922 alkaen sekä myöhemmin vuosina 1929–1938 Helsingin Sivistysjärjestöjen Kansankonservatoriossa. Leiviskä toimi myös Helsingin Naisorkesterin puheenjohtajana 1959–1979 ja Iltasanojen musiikkikriitikkona 1957–1961.

Hän myös kirjoitti koko joukon musiikkifilosofisia artikkeleita eri lehtiin. Helvi Leiviskä kuoli Helsingissä 80-vuotiaana 12.8.1982. Pro Finlandia -mitali hänelle myönnettiin 1962.

Tyyliään Helvi Leiviskä oli myöhäisromanttikko, mutta jotkut hänen sävellyksensä, kuten pianoteokset Suite antique (1929) ja Sonatiini F-duuri (1939) lähenyvät uusklassismia. Leiviskän sävellyksiä on usein luonnehdittu vakavahenkisiksi ja väripaletiltaan karuiksi. Tämän on nähty heijastelevan hänen syvällistä ja henkistä maailmankatsomustaan. Kontrapunktilla on keskeinen asema Leiviskän musiikillisessa ajattelussa ja orkesteriteoksissaan hän käyttää usein fuugaa rakenneelementtinään.

Leiviskän sävellystuotanto käsittää ainakin 45 teosta. Tuotannon ytimen muodostavat kolme sinfoniaa (1947, 1954 ja 1971) sekä vuonna 1962 valmistunut yksiosainen Sinfonia brevis. Lisäksi hän sävelsi pianokvartetton (1926), pianokonsertton (1935), viulusonaatin (1945) sekä orkesterisarjoja, pianosonaatteja, pianokappaleita ja yksinlauluja. Hän sävelsi myös musiikin Nyrki Tapiovaaran ohjaamaan elokuvaan Juha (1937). Vaikka Helvi Leiviskää pidetään nimenomaan sinfonikkona ja orkesterisäveltäjänä, löytyvät ehkä kaikkein elinvoimaisimmiksi osoittautuneet teokset hänen nuoruuden luomistöidensä joukosta, soitin- ja kamarimusiikista. Esitetyin Leiviskän sävellyksistä on Sonatiini F-duuri.

Ensimmäisen sävellyksensä Helvi Leiviskä sai näynomaisesti jo lapsena eräänä heleänkirkkaana maaliskuisena aamuna, jolloin hän heräsi varhain ennen muita ja kuuli ja näki nuotteina edessään pienen pianosävellyksen,

jonka nimi oli Kevätiloa. Tämä mystinen kokemus viitoitti hänelle tietä kohti säveltäjän kutsumusta. Sittemmin sävellysten synnyttäminen kävi vaikeammaksi ja vaati yhä enemmän ja enemmän aikaa.

Arkkitehtooninen sävellysprosessi

Sävellysprosessistaan Leiviskä kertoi vuonna 1937: ”Rakennan sävellykseni aivan arkkitehtoonisesti. Teen ensin pohjapiirroksen, sitten alan rakentaa ja sovitan vähitellen detaljit toisiinsa, kunnes lopuksi kaikki soi valmiina kokonaisuutena. Teemoja käytän aniharvoin. Harmonia ja rytmi ovat mielestäni kaiken musiikin pohja ja perusta, melodiasa usein etsiä”. Helvi Leiviskä näki musiikin väreinä: ”Näen usein värejä säveltäessäni. Esimerkiksi d-molli, joka on lempisävel-lajini, esiintyy usein syvän sinisenä, melkeimpä violettiin vivahtavana ja vaikuttaa ihanan hyvää tekevänä koko olemukseeni. Toiset sävellajit taas saavat aikaan muunlaisia väriaiikutelmia, samoin kuin eri soittimetkin. Esimerkiksi pasuuna pianissimossa kuultuna on värisoinnultaan valkoinen, juhlallinen, pyhä.”

Helvi Leiviskä teki koko luovan sävellystyönsä pienipalkkaisen virkatyönsä ohessa, taloudellisten vaikeuksien puristuksessa, riittämättömien apurahojen turvin. Olosuhteet estivät häntä toteuttamasta säveltäjän kutsumustaan. Itse hän kuvasikin elämänsä ainaiseksi taisteluksi ja totesi: ”Minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin yrittää olla ihanteelleni uskollinen. Olemassaolon arvot eivät riipu siitä, ovatko ne helppoja vai vaikeita saavuttaa.”

Jo nuorena Helvi Leiviskä oli menettänyt isänsä ja kun äiti vielä sairastui, joutui hän seitsenlapsisen sisarusarjan vanhimpana ottamaan vastuun koko perheestä. Täältä kumpusi hänen sitkeytensä ja energisyytensä. Helvi Leiviskä eli hyvin vaatimattomasti ja askeettisesti. Kerrotaan, että kun hän kerran oli saanut hieman suuremman apurahan ja tämä tuli ystävien tietoon, oli joku riemuissaan sanonut: ”Ja nyt voit ostaa uuden takin ja hatun”, oli Helvi vakavana ja ehdottomana todennut: ”rahasta käytetään jokainen penni siihen, että voin ottaa virkavapaata kirjastonhoitajan työstäni ja keskittyä täysipäiväisesti säveltämiseen!” Tämä askeettisuus, nöyryys ja korkeat eettiset ihanteet kuvastuvat myös hänen musiikissaan ja tässä mielessä Helvi Leiviskää voi verrata Anton Bruckneriin. Itse hän tunsikin henkistä sukulaisuutta Johannes Brahmsin kanssa ja ihaili tämän musiikin syvyyttä, iloa ja voimaa. Tärkeimpänä musiikillisena lähtökohtanaan Leiviskä piti kuitenkin Leevi Madetojaa.

Ruusuristolainen elämänsomus

Opettajiensa Erkki Melartinin ja Leevi Madetojan tavoin Helvi Leiviskä oli elämänsomukseltaan teosofi ja kuului Pekka Ervastian perustamaan Ruusu-Ristiin osallistuen aktiivisesti sen toimintaan. Luonteeltaan hänet muistetaan hyvin vaatimattomana, mutta iloisena ja vilkkaana, aina valmiina auttamaan ja palvelemaan muita. Omia teoksiaan hän ei koskaan tuputtanut esille eikä pitänyt niistä ääntä. Vaeltaminen Lapin tuntureissa ja erämaissa oli hänen jokakesäinen intohimonsa. Myös meri oli Helvi Leiviskälle tärkeä innoittaja ja Porvoon saaristo kesäinen virkistymispaikka.

Talvisin hän harrasti avantouintia. Mieliruokseen hän kertoi eräässä haastattelussa ”nuotiotulella paistetut ohukaiset”.

Toivottavaa olisi, että Leiviskän tuotanto löytäisi nyt ilmestyneen levyn myötä uusia yleisöjä ja Eila Tarastin aloittama säveltäjään kohdistuva tutkimus saisi jatkoa. Erityisesti Leiviskän mittava ja vaikea pianokonsertto tulisi saattaa yleisön kuultavaksi ja samalla äänittää. Ernst Linko, joka kantaesitti teoksen, totesi: ”mitään en ole urani aikana pelännyt niin paljon kuin Leiviskän pianokonserttoa”.

LÄHTEET

- Aaltoila, Heikki: Eteeristä viertaa. Uusi Suomi 20.10.1976.
- A.L.: Naissäveltäjämme. Tulevaisuus 1/1956, 8–9.
- Elmgren-Heinonen, Tuomi: Helvi Leiviskä, nuori naissäveltäjämme. Suomen Nainen 12/1932, 182.
- Heiniö, Mikko – Jalkanen, Pekka – Lappalainen, Seija – Salmenhaara, Erkki: Suomalaisia säveltäjiä. Otava 1994, 242–244.
- Karila, Tauno: Helvi Leiviskä. Helsingin Sanomat 8.11.1945.
- Marvia, Einari: Musikaalinen hetki. Kansan Kuvalehti 23–34/1946, 19.
- Moisala, Pirkko & Valkeila, Riitta: Musiikin toinen sukupuoli. Kirjayhtymä 1994, 214–221.
- Mäkinen, Timo: Säveltäjä solistina. Keskisuomalainen 16.10.1977.
- Parmas, Dagmar: Voiko säveliä nähdä? Eeva 5/1937, 9 ja 36.
- Tarasti, Eila: ”Nouse, ole kirkas...” Helvi Leiviskän musiikkifilosofiaa. Synteesi 2/1995, 23–33.

HENKINEN EVOLUUTIO JATKUU

FORUM HUMANUMIN KEVÄT 2013

Keskiviikkoisin klo 18.00 Porthanian salissa III ja IV

30.1. Tony Dunderfeldt , kirjailija,	Elämänkaari ja henkiset voimavarat
6.2. Måns Broo , dosentti, päätoimittaja	Patanjali ja inhimillisen kehityksen rajat
13.2. Pirjo Aalto , yrittäjä	Paranemisen avaimet
20.2. Jari Halonen , teatteriohjaaja	Totuudesta, Hengestä, Ikuisuudesta
27.2. Jyri Komulainen , TT, dosentti	"Kristinuskko ja henkinen evoluutio"
6.3. Maiccu Kostiaisen , eläinkommunikolija kirjailija	Hiljaisen viisauden voima
13.3 Antti Kylliäinen , pastori, kouluttaja	Hyveen evoluutio
20.3. Erkki Lehtiranta , kirjailija, kouluttaja	Henkinen tie – matka hiilestä timantiksi
27.3. Hannu-Pekka Björkman , näyttelijä	Taide ja henkinen transformaatio
3.4. Isä Serafim , professori	Henkisen evoluution feminiiniset kasvot
10.4. Tuula Saarikoski , suomentaja	Tiibetin buddhalaisuus – valon tie
17.4 Josien de Vries ja Rinke Visser Bernard Lievegoedin oppilailta	Elämänkaaren tietoinen työstäminen ja henkinen kasvu
24.4. Taavi Kassila , ohjaaja, kirjailija	Itsensä voittamisesta

Vapaaehtoinen oviraha 7 € salivuokran kattamiseksi

Järjestää Forum Humanum ry. Mauri Lehtovirta, sihteeri, Luutnantintie 3 A 1, 00410 Helsinki, puh. 045
1207131www.forumhumanum.fi Forum Humanumin tili kannatusmaksuja varten: 157230-357053

TIENI

*Oli suuri jättiläismetsä,
tuhat tietä kohdussa sen.
Miten omani löysin sieltä,
polun pienimmän ihmisen.*

*Vuosisatoja vierailla mailla
olin harhaillut etsien,
kunnes mestari käteeni tarttui
polun oikean osoittaen.*

*On kaita ja kivinen tieni,
mutta unessa kerran näin:
tie laaksoista hämäristä
vie vuorille, valoa päin.*

Sylvi Pöyry